

**A Kúria
Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Irodájának
Hírlevele**

**2017. április 30.
VIII. évfolyam 4. szám**

EURÓPAI UNIÓS JOGI KÖZLEMÉNYEK..... 3

KÖZZÉTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL IRÁNTI KÉRELMEK.....	3
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	3
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	3
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	4
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	6
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	7
ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL TÁRGYÁBAN KÖZZÉTETT HATÁROZATOK.....	20
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	20
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	20
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	21
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	21
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	21
EGYÉB, MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÜGYEK AZ EURÓPAI BÍRÓSÁG ELŐTT.....	25
A KÚRIA UNIÓS JOGI TÁRGYÚ HATÁROZATAI.....	27
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	27
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	27
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	28
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	28
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	28

EMBERI JOGI KÖZLEMÉNYEK..... 38

AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEI.....	38
AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK KIEMELTEN FONTOS ÍTÉLETEI.....	42
A KÚRIA EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ IRÁNYMUTATÁSAI.....	44
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	44
A KÚRIA EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ HATÁROZATAI.....	44

Európai uniós jogi közlemények

Közzétett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem tettek közzé ilyen tárgyú kérdést.

Gazdasági ügyszak

7. A Tribunal Administrativo e Fiscal de Viseu (Portugália) által 2016. december 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-627/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: portugál

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A fennálló munkabérkövetelések megfizetése iránti kérelemnek a garanciaintézethez történő benyújtására alkalmazandó jogvesztő határidő, a munkáltató fizetéseképtelensége esetén a munkavállalók védelméről szóló, 2008. október 22-i 2008/94/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 11. cikke értelmében véve, a munkavállalókra nézve kedvezőbb-e, ha csak akkor biztosítja a munkabérkövetelések kifizetését, amennyiben a kifizetést a munkaszerződés megszűnésének időpontját követő naptól számított egy éven belül kéri a garanciaintézettől, vagy csak akkor lenne kedvezőbb, ha a határidőt a fizetéseképtelenségi eljárás megindításának időpontjától számítanák, figyelembe véve, hogy a garanciaintézet csak olyan munkavállalói követelések kifizetését biztosítja, amelyek az ezen eljárás megindítását megelőző hat hónapon belül váltak esedékessé?

2) Ha a munkavállaló rajta kívülálló okok miatt elmulasztja a határidőt, a 2008. október 22-i 2008/94/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 11. cikke értelmében a tagállami szabályozásokban elő kell-e írni további határidőt a kérelemnek a garanciaintézethez történő benyújtására, feltéve, hogy a munkavállaló bizonyítja, hogy a jogvesztő határidő elmulasztásáért nem felelős?

8. Az Amtsgericht Düsseldorf (Németország) által 2016. december 9-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-637/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Úgy kell-e értelmezni a visszautasított beszállás és légi járatok törlése vagy hosszú késése esetén az utasoknak nyújtandó kártalanítás és segítség közös szabályainak megállapításáról, és a 295/91/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. február 11-i 261/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 7. cikke (1) bekezdése első mondatának b) pontját, hogy a „Közösségen belüli” fogalom azon területekre is kiterjed, amelyek az Európai Unió működéséről szóló szerződés II. melléklete szerinti úgynevezett „tengerentúli országok és területek”, amelyekre csupán az EUMSZ negyedik részében a társulásra vonatkozóan meghatározott különleges szabályokat kell alkalmazni?

9. A Cour de cassation (Franciaország) által 2016. december 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-641/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Úgy kell-e értelmezni a fizetéseképtelenségi eljárásról szóló, 2000. május 29-i 1346/2000/EK tanácsi rendelet 3. cikkét, hogy kizárólag a fizetéseképtelenségi eljárást megindító bíróság joghatósága alá

tartozik az a felelősség megállapítása iránti kereset, amelyben azt rótták fel a fizetésképtelenségi eljárás keretében megszerzett tevékenységi ág kedvezményezettjének, hogy tévesen jelent meg az adós által előállított cikkek kizárólagos forgalmazójaként?

Munkaügyi ügyszak

9. A Tribunal Administrativo e Fiscal de Viseu (Portugália) által 2016. december 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-627/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: portugál

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A fennálló munkabérvkövetelések megfizetése iránti kérelemnek a garanciaintézethez történő benyújtására alkalmazandó jogvesztő határidő, a munkáltató fizetésképtelensége esetén a munkavállalók védelméről szóló, 2008. október 22-i 2008/94/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 11. cikke értelmében véve, a munkavállalókra nézve kedvezőbb-e, ha csak akkor biztosítja a munkabérvkövetelések kifizetését, amennyiben a kifizetést a munkaszerződés megszűnésének időpontját követő naptól számított egy éven belül kéri a garanciaintézettől, vagy csak akkor lenne kedvezőbb, ha a határidőt a fizetésképtelenségi eljárás megindításának időpontjától számítanák, figyelembe véve, hogy a garanciaintézet csak olyan munkavállalói követelések kifizetését biztosítja, amelyek az ezen eljárás megindítását megelőző hat hónapon belül váltak esedékessé?

2) Ha a munkavállaló rajta kívülálló okok miatt elmulasztja a határidőt, a 2008. október 22-i 2008/94/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 11. cikke értelmében a tagállami szabályozásokban elő kell-e írni további határidőt a kérelemnek a garanciaintézethez történő benyújtására, feltéve, hogy a munkavállaló bizonyítja, hogy a jogvesztő határidő elmulasztásáért nem felelős?

10. Az Augstākā tiesa (Lettország) által 2016. december 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-651/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lett

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Úgy kell-e értelmezni az Európai Unióról szóló szerződés 4. cikkének (3) bekezdését és az Európai Unió működéséről szóló szerződés 45. cikkének (1) és (2) bekezdését, hogy azokkal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, mint az alapügy tárgyát képező szabályozás, amely az anyasági támogatás összegének meghatározásakor nem zárja ki az átlagos járulékalap kiszámításához alkalmazandó 12 hónapos időszakból azokat a hónapokat, amelyek során az adott személy valamely európai uniós intézményben dolgozott és az Európai Közösségek közös biztosítási rendszerébe tartozó biztosított volt, viszont jövedelmének az állami átlagos járulékalapot tekinti, mivel az említett időszak alatt az adott személy nem volt biztosított Lettországból, ez pedig jelentősen csökkentheti a nyújtott anyasági támogatás összegét, összehasonlítva az ellátás azon lehetséges összegével, amelyet az adott személy akkor vehetett volna igénybe, ha a számítás során figyelembe vett időszakban nem valamelyik európai uniós intézményben dolgozott volna, hanem Lettországból alkalmazták volna?

11. A Nejvyšší soud České republiky (Cseh Köztársaság) által 2016. december 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-653/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: cseh

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A 2000/78/EK tanácsi irányelv által tiltott, a díjazás területén való eltérő bánásmódnak minősül-e az a cseh jogszabály, amely alapján a bírakat nem illeti meg díjazás a készenlétért, holott más munkavállalók (a köz- és a magánszektorban) jogosultak ilyen díjazásra a Zákoník Práce (munka törvénykönyve) vagy egyéb szabályozás alapján?

2) A 2000/78/EK tanácsi irányelv által tiltott, a díjazás területén való eltérő bánásmódnak minősül-e az

a cseh jogszabály, amely alapján minden bíró (a figyelembe vett évek száma alapján) azonos mértékű javadalmazásra jogosult, annak ellenére, hogy mindegyikük eltérő számú órát tölt készenlétben?

12. A Juzgado de lo Social no 33 de Madrid (Spanyolország) által 2016. december 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-677/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Úgy kell-e értelmezni az 1999/70 tanácsi irányelvvel a közösségi jogrendbe beépített, az ESZSZ, az UNICE és a CEEP között a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodás 4. szakaszának 1. pontját, hogy az üres álláshely betöltése céljából helyettesítésre irányuló, határozott idejű munkaszerződésnek a munkáltató és a munkavállaló általi megkötését megalapozó határidő lejárta miatt megszűnése olyan objektív oknak tekinthető, amely igazolja, hogy a nemzeti jogalkotó ilyen esetben ne írjon elő a szerződés megszűnése miatt végkielégítést, míg az összehasonlítható, határozatlan időre alkalmazott munkavállaló esetében, akinek a munkaszerződését objektív okokból szüntették meg, szolgálati évenként húsz napi munkabérnek megfelelő végkielégítést ír elő?

13. A Korkein hallinto-oikeus (Finnország) által 2016. december 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-679/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: finn

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A 883/2004 rendelet 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „betegségi ellátásnak” minősül-e az olyan ellátás, mint a fogyatékosági szolgáltatásokról szóló törvény által előírt személyes segítség?

2) Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén: korlátozza-e az uniós polgároknak a tagállamok területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való – EUMSZ 20. és 21. cikk szerinti – jogát az, ha az olyan ellátás külföldi nyújtása, mint a fogyatékosági szolgáltatásokról szóló törvény szerinti személyes segítség, nincs külön szabályozva, és az ellátás nyújtásának feltételeit úgy értelmezik, hogy nem nyújtható személyes segítség abban a másik tagállamban, amelyben az érintett felsőfokú végzettség megszerzésére irányuló hároméves tanulmányokat folytat?

— Jelentőséggel bír-e az ügy értékelése szempontjából, hogy valamely személynek a személyes segítséghez hasonló ellátás nyújtható a lakóhely szerinti településtől eltérő másik finnországi településen, például ha e személy másik finn településen folytat tanulmányokat?

— Jelentőséggel bírnak-e az ügy uniós jogi értékelése szempontjából a fogyatékosággal élő személyek jogairól szóló ENSZ-egyezmény 19. cikkéből eredő jogok?

3) Amennyiben a Bíróság a második előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés megválaszolása során azt állapítja meg, hogy a nemzeti jog jelen ügyben elvégzett értelmezésének eredménye a szabad mozgás korlátozását jelenti: igazolható-e e korlátozás az abból eredő, közérdeken alapuló nyomós okokkal, hogy a település köteles gondoskodni a személyes segítség nyújtásáról, hogy a településnek lehetősége van kiválasztani a segítség nyújtásának megfelelő módjait, és hogy fenn kell tartani a fogyatékosági szolgáltatásokról szóló törvény szerinti személyes segítségnyújtási rendszer koherenciáját és hatékonyságát?

14. A Court of Appeal (Egyesült Királyság) által 2017. január 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-17/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. A 80/987/EGK irányelv 8. cikke (amelyet felváltott a 2008/94/EK irányelv 8. cikke) előírja-e a tagállamok számára, hogy biztosítsák, hogy a munkáltató fizetésektelensége esetén minden egyes

munkavállaló megkapja összesített öregségi nyugdíj jogosultsága értékének legalább 50 %-át (a visszaélés esetét kivéve, amelyre az irányelv 10. cikkének a) pontját kell alkalmazni)?

2. Ellenkező esetben, a nemzeti bíróságoknak az ügy tényállását érintő megállapításaitól függően a 80/987/EGK irányelv 8. cikke alapján elegendő-e, ha egy tagállam olyan védelmi rendszerrel rendelkezik, amely révén a munkavállalók rendszerint összesített öregségi nyugdíj jogosultságuk értékének 50 %-ánál többet kapnak, de egyes munkavállalók 50 %-nál kevesebbet kapnak, mivel:

i. a munkavállalók részére fizetett összegre vonatkozó pénzügyi felső korlát áll fenn (különösen olyan munkavállalók vonatkozásában, akik még nem érték el nyugdíjbiztosításuk rendes nyugdíjkorhatárát a munkáltató fizetése képtelenné válásának időpontjában); és/vagy

ii. a munkavállalók részére fizetett kompenzáció éves növelését vagy a nyugdíjkorhatárt megelőző jogosultságaik éves felülvizsgálatát korlátozó szabályok állnak fenn?

3. A jelen ügy körülményei között közvetlenül alkalmazandó-e a 80/987/EGK irányelv 8. cikke?

Polgári ügyszak

9. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2016. december 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-644/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. a. Úgy kell-e értelmezni a 2004/48 irányelv 6. cikkét, hogy a bizonyítékbemutató iránti kérelem megalapozottságánál alkalmazandó szempontnál különbséget kell tenni az alapján, hogy az (állítólagos) jogsértő vagy valamely harmadik személy-e az a fél, akitől a bemutatást követelik?

b. E kérdés igenlő megválaszolása esetén miben különböznek a hivatkozott szempontok?

2. a. Amennyiben a bizonyítékbemutató iránti kérelemmel szemben arra hivatkoznak, hogy semmis (vagy már nem áll fenn) az a szellemi tulajdonjog, amely alapján a bemutatást követelik, ezt a kifogást ugyanazon szempont alapján kell-e megítélni, mint amely a feltételezett jogsértés hitelességére irányuló kérdés esetén alkalmazandó (feltéve, hogy fennáll az érvényesíteni kívánt szellemi tulajdonjog)?

b. E kérdés nemleges megválaszolása esetén miben különböznek a hivatkozott szempontok?

c. A 2. a) kérdés és a 2. b) kérdés megválaszolása során különbséget kell-e tenni a szerint, hogy az érintett szellemi tulajdonjogot az érvényességének megvizsgálását követően adták meg (mint az európai szabadalom esetében), vagy jogszabály erejénél fogva jött létre (mint a szerzői jogok esetén)?

10. A Cour de cassation (Franciaország) által 2016. december 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-645/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Alkalmazni kell-e a tagállamok önálló vállalkozóként működő kereskedelmi ügynökökre vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról szóló, 1986. december 18-i 86/653/EGK tanácsi irányelv 17. cikkét, ha a kereskedelmi ügynöki szerződés megszüntetésére az abban kikötött próbaidő során kerül sor?

11. A Korkein hallinto-oikeus (Finnország) által 2017. január 19-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-25/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: finn

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a hatály tekintetében az adatvédelmi irányelv 3. cikkének (2) bekezdésében rögzített kivételeket, hogy a vallási közösség tagjai által a házról házra járva végzett hírnöki tevékenységgel összefüggésben végzett személyesadat-gyűjtés és egyéb személyesadat-kezelés nem tartozik az irányelv hatálya alá? Milyen jelentőséggel bír az irányelv alkalmazhatóságának értékelése során egyrészt az, hogy a hírnöki tevékenységet, amellyel összefüggésben az adatgyűjtésre sor kerül, a vallási közösség és annak gyülekezetei szervezik, másrészt pedig az, hogy ugyanakkor a vallási közösség tagjainak egyéni vallásgyakorlásáról is szó van?

2) Úgy kell-e értelmezni a „nyilvántartó rendszer” fogalmának az adatvédelmi irányelv 2. cikkének c) pontjában szereplő meghatározását az irányelv (26) és (27) preambulumbekkezdésére tekintettel, hogy az első kérdés szerinti házról házra járva végzett hírnöki tevékenységgel összefüggésben nem automatizált módon gyűjtött személyes adatok összessége (név és cím, valamint egyéb lehetséges személyes adatok és jellemzők)

a) azért nem képez ilyen nyilvántartó rendszert, mert nem minősül a személyes adatokról szóló finn törvény szerinti fogalom-meghatározás értelmében vett kartotéknak vagy jegyzéknek, illetve a keresést szolgáló hasonló rendszerező rendszernek, vagy

b) azért képez ilyen nyilvántartó rendszert, mert az adatokból azok rendeltetésére tekintettel a személyes adatokról szóló finn törvénynek megfelelően ténylegesen könnyen és észszerűtlen költségek nélkül előhívhatók a későbbi felhasználáshoz szükséges információk?

3) Úgy kell-e értelmezni az adatvédelmi irányelv 2. cikkének d) pontjában szereplő „amely önállóan vagy másokkal együtt meghatározza a személyes adatok feldolgozásának [helyesen: kezelésének] céljait és módját” szövegrészt, hogy az a vallási közösség, amely olyan tevékenységet szervez, amelynek során személyes adatok gyűjtésére kerül sor (többek között a hírnökök tevékenységi területének felosztása, hírnöki tevékenység folytatása és olyan személyekre vonatkozó nyilvántartások vezetése útján, akik nem szeretnék, hogy hírnökök keressék fel őket), tagjainak e tevékenysége vonatkozásában személyesadat-kezelőnek tekinthető annak ellenére, hogy a vallási közösség arra hivatkozik, hogy csak az egyes hírnökök férnek hozzá a feljegyzett információkhoz?

4) Úgy kell-e értelmezni az említett 2. cikk d) pontját, hogy a vallási közösség csak akkor tekinthető adatkezelőnek, ha az adatgyűjtés általa történő irányítására szolgáló egyéb konkrét intézkedésekhez – például megbízásokhoz vagy írásbeli utasításokhoz – folyamodik, vagy elegendő, hogy a vallási közösség tényleges szerepet játszik tagjai tevékenységének irányításában?

A harmadik és negyedik kérdésre csak akkor szükséges választ adni, ha az első és második kérdésre adandó válaszok alapján alkalmazható az irányelv. A negyedik kérdésre csak akkor szükséges választ adni, ha a harmadik kérdés alapján nem zárható ki, hogy az irányelv 2. cikkének d) pontja alkalmazható valamely vallási közösségre.

Közigazgatási ügyek

51. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2016. október 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-522/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a Vámkódex 62. cikkét a Vámkódex végrehajtási rendeletének 205., 212., 216., 217. és 218. cikkével, valamint a 2777/75/EGK rendelet és az 1484/95/EK rendelet rendelkezéseivel összefüggésben, hogy a Vámkódex 201. cikke (3) bekezdésének második albekezdésében említett, a vámáru-nyilatkozat elkészítésének alapjául szolgáló adatok körébe tartoznak az 1484/95/EK rendelet 3. cikkének (2) bekezdésében felsorolt, a vámhatóságnak

bemutatandó iratok is?

2) Úgy kell-e értelmezni a Vámkódex 201. cikke (3) bekezdésének második albekezdését, hogy az a természetes személy is felelős személynek tekintendő, aki az említett albekezdés szerinti cselekményt („a vámáru-nyilatkozat elkészítéséhez szükséges adatok szolgáltatása”) ténylegesen nem maga végezte el, és ügyvezetőként sem tehető felelőssé e cselekmény elvégzéséért, de közelről és tudatosan részt vett egy olyan társasági és kereskedelmi struktúra kidolgozásában és későbbi létrehozásában, amelynek keretében később (más személyek révén) sor került „a vámáru-nyilatkozat elkészítéséhez szükséges adatok szolgáltatására”?

3) Úgy kell-e értelmezni a Vámkódex 201. cikke (3) bekezdésének második albekezdésében rögzített „és tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy a vámáru-nyilatkozat elkészítéséhez szükséges adatok valótlanok” feltételt, hogy a tapasztalt piaci szereplőknek minősülő jogi és természetes személyek nem tehető felelőssé a joggal való visszaélés miatt fizetendő kiegészítő vámokért, ha csak azután hoztak létre egy a kiegészítő vámok elkerülésére irányuló ügyleti struktúrát, hogy elismert vámjogi szakértők megerősítették, hogy e struktúra jogi és adóügyi szempontból megengedett?

4) Úgy kell-e értelmezni a Vámkódex 221. cikkének (4) bekezdését, hogy a hároméves időszak nem hosszabbodik meg, ha a Vámkódex 221. cikke (3) bekezdésének első mondata szerinti határidő lejártá után nyer megállapítást, hogy a vámáru-nyilatkozatban szereplő adatok valótlanosága vagy hiányossága miatt korábban elmulasztották a Vámkódex 201. cikke alapján az áruk szabad forgalomba bocsátására irányuló vámáru-nyilatkozat megtétele miatt fizetendő behozatali vámok beszedését?

5) Úgy kell-e értelmezni a Vámkódex 221. cikkének (3) és (4) bekezdését, hogy abban az esetben, ha az adóssal egy behozatali vámáru-nyilatkozattal kapcsolatban közölték a vámtartozás összegét, és az adós a Vámkódex 243. cikke értelmében vett fellebbezést nyújtott be e közléssel szemben, a vámhatóság e bíróság előtt megtámadott közlést meghaladóan és a Vámkódex 221. cikkének (4) bekezdésétől függetlenül utólag követelheti ugyanazon vámáru-nyilatkozat vonatkozásában a jogszerűen felszámítható behozatali vámokat?

52. A Verwaltungsgerichtshof (Ausztria) által 2016. november 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-580/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a 2006/112 irányelv 141. cikkének c) pontját, amely rendelkezéstől függ a 2006/112 irányelv (197. cikkel összefüggésben értelmezett) 42. cikke szerint a 2006/112 irányelv 41. cikke első albekezdése alkalmazásának mellőzése, hogy nem teljesül az abban szereplő feltétel, ha az adóalany abban a tagállamban telepedett le és ott vették héa-alanyként nyilvántartásba, amelyből a termékeket feladták vagy elfuvarozták, akkor sem, ha a hivatkozott adóalany valamely másik tagállam héa-azonosítószámát használja a konkrét Közösségen belüli termékbeszerzéshez?

2) Úgy kell-e értelmezni a 2006/112 irányelv 263. cikkével összefüggésben értelmezett 42. és 265. cikkét, hogy csak a határidőben benyújtott összesítő nyilatkozat váltja ki a 2006/112 irányelv 41. cikke első albekezdése alkalmazásának mellőzését?

53. A Bundesfinanzgericht (Németország) által 2016. december 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-628/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. kérdés:

Az alapügyhöz hasonló olyan esetben, amikor X1 adóalany A tagállamban raktározott áruval rendelkezik, és X1 ezt az árut eladta X2 adóalanyának, X2 pedig arról tájékoztatta X1-et, hogy B tagállamba fuvarozza az árut, és X2 a B tagállamban kapott héa-azonosítószámát adta meg X1-nek,

továbbá X2 ezt az árut újraértékesítette X3 adóalany részére, és X2 abban állapodott meg X3-mal, hogy X3 gondoskodik az áru A tagállamból B tagállamba való szállításáról, X3 pedig gondoskodott az áru A tagállamból B tagállamba való szállításáról, és X3 már A tagállamban tulajdonosként rendelkezhetett az áruval, X2 azonban nem tájékoztatta X1-et arról, hogy már az A tagállamból való elszállítást megelőzően újraértékesítette az árut, X1 pedig nem is tudhatott arról, hogy nem X2 gondoskodik az áru A tagállamból B tagállamba való szállításáról, úgy kell-e értelmezni az uniós jogot, hogy a 2006/112/EK irányelv (1) 32. cikkének (1) bekezdése határozza meg az X1 X2 felé történő teljesítésének helyét, és ezzel az X1 által X2 részére történt értékesítés minősül a Közösségen belüli (azaz úgynevezett mozgó) értékesítésnek?

2. kérdés:

Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén úgy kell-e értelmezni az uniós jogot, hogy X3 ennek ellenére levonhatja az X2 által vele szemben érvényesített, B tagállambeli héát, amennyiben X3 a B tagállamban adóköteles tevékenységeinek folytatásához használja fel az érintett árut, és X3-nak nem róható fel az adólevonás visszaélésszerű igénybevétele?

3. kérdés:

Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén, és ha X1 utólag tudomást szerez arról, hogy X3 gondoskodott a szállításról és már A tagállamban tulajdonosként rendelkezhetett az áruval, úgy kell-e értelmezni az uniós jogot, hogy az X1 által X2 részére teljesített értékesítés visszamenőleg elveszíti Közösségen belüli jellegét (azaz visszamenőleg úgynevezett nyugvó értékesítésnek minősül)?

54. A Rechtbank Noord-Holland (Hollandia) által 2016. december 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-631/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Érvényes-e a Vietnamból származó és az [A társaság] Ltd által gyártott egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám ismételt kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről, valamint a Bíróság által a C-659/13. és C-34/14. sz. egyesített ügyekben hozott ítélet végrehajtásáról szóló, 2016. szeptember 13-i 2016/1647/EU bizottsági végrehajtási rendelet?

2) Érvényes-e a Kínai Népköztársaságból és Vietnamból származó és az [I társaság] Ltd (Kína) által gyártott egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám ismételt kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről, valamint a Bíróság által a C-659/13. és C-34/14. sz. egyesített ügyekben hozott ítélet végrehajtásáról szóló, 2016. szeptember 28-i 2016/1731/EU bizottsági végrehajtási rendelet?

3) Az első és/vagy a második kérdésre adandó nemleges válasz esetén ez azt jelenti-e, hogy kamatokkal együtt vissza kell fizetni a félperes részére a kivetett vámot?

4) A harmadik kérdésre adandó igenlő válasz esetén hogyan kell kiszámítani a hivatkozott kamatokat?

55. A Rechtbank van Koophandel te Antwerpen (Belgium) által 2016. december 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-632/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló [2005/29/EK] irányelv 7. cikke értelmében vett megtévesztő mulasztásnak tekinthető-e a porszívókról szóló [665/2013/EU] rendelet pontos betartása (az e rendelet II. mellékletében szabályozott címkének az I. melléklet szerinti energiahatékonysági osztályba való besorolás alapjául szolgáló vizsgálati feltételekre vonatkozó információkkal való kiegészítése nélkül)?

2) Ellentétes-e a porszívókról szóló rendelettel a címke más, ugyanazon információkat közlő szimbólumokkal való kiegészítése?

56. A High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Egyesült Királyság) által 2016. december 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-643/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A 2015/2366/EU irányelv (PSD2) 35. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján a PSD2 35. cikkének (1) bekezdésében előírt részvételi kötelezettség hatálya alá egyébként nem tartozó valamely fizetési rendszerre alkalmazandóvá válik-e a részvételi kötelezettség amiatt, hogy

(i) a fizetési rendszer olyan társmárka-partnerrel köt társmárka-megállapodást, amely nem nyújt pénzforgalmi szolgáltatást e rendszeren keresztül a szóban forgó társmárkastermék-kínálattal kapcsolatban és/vagy amely

(ii) a pénzforgalmi szolgáltatások nyújtása során képviselőjének ellátása céljából pénzforgalmi közvetítőt vesz igénybe?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén a PSD2 35. cikkének (1) bekezdése, amennyiben előírja, hogy az ilyen megállapodást kötő fizetési rendszerekre vonatkozik a részvételi kötelezettség, érvénytelen-e azért, mert:

a) nem tartalmaz az EUMSZ 296. cikkel összhangban indokolást;

b) nyilvánvaló mérlegelési hibán alapul; és/vagy

c) sérti az arányosság elvét?

57. A tribunal administratif de Lille (Franciaország) által 2016. december 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-647/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Ellentétes-e a 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 26. cikkével az, hogy azon tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságai, amely egy másik, a rendeletben meghatározott feltételek alapján felelős államnak tekintett tagállamhoz egy jogerősen még el nem bírált nemzetközi védelem iránti kérelmet benyújtó harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan, vagy pedig a rendelet 18. cikke (1) bekezdésének c) vagy d) pontja szerinti más személy átvételére, illetve visszavételére irányuló megkeresést intéz, azelőtt hoznak átadásra vonatkozó határozatot, és arról az érintett személyt azelőtt értesítik, hogy a megkeresett állam ebbe az átvételbe, illetve visszavételbe beleegyezett volna?

58. A Commissione Tributaria Provinciale di Reggio Calabria (Olaszország) által 2016. december 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-648/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Összeegyeztethető-e az EUMSZ 113. és 114. cikkel, valamint az 112/2006/EK irányelvvel az 1993. október 29-i 427. sz. [törvényre átalakított] 331/1993 D. L. 62. cikkének (3) bekezdésében és 62/bis cikkében foglalt olasz nemzeti szabályozás az adólevonás és az áthárítási kötelezettség betartására, továbbá általánosságban az adó semlegességének és görgetésének elvére tekintettel abban a részében, amelyben lehetővé teszi a héa alkalmazását a részekből megállapított teljes árbevételre?

59. Az Administrativen sad Sofia-grad (Bulgária) által 2016. december 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-652/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Az következik-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés 78. cikkének (1) bekezdéséből és (2) bekezdésének a), d) és f) pontjából, valamint a nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i 2013/32/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (átdolgozás) (12) preambulumbekkezdéséből és 1. cikkéből, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelmek elfogadhatatlanságának az említett irányelv 33. cikke (2) bekezdésének e) pontjában rögzített oka olyan közvetlen hatállyal bíró rendelkezés, amelynek alkalmazását a tagállamok nem mellőzhetik többek között oly módon, hogy a nemzeti jog azon kedvezőbb rendelkezéseit alkalmazzák, amelyek szerint az első nemzetközi védelem iránti kérelmet az irányelv 10. cikkének (2) bekezdése által előírtaknak megfelelően először abból a szempontból kell megvizsgálni, hogy a kérelmező menekültnek minősül-e, majd ezt követően abból a szempontból, hogy jogosult-e kiegészítő védelemre?

2) Az következik-e a 2013/32 irányelv 7. cikkének (3) bekezdésével és 2. cikkének a), c) és g) pontjával, valamint (60) preambulumbekkezdésével összefüggésben értelmezett 33. cikke (2) bekezdésének e) pontjából, hogy az alapügy körülményei között elfogadhatatlan a kísérővel rendelkező kiskorú nevében az egyik szülő által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem, ha a kérelmet azzal indokolják, hogy a gyermek a nemzetközi védelmet azzal az indokkal kérelmező személy családtagja, hogy e személy a Genfi Egyezmény 1. cikkének A. pontja szerinti menekült?

3) Az következik-e a 2013/32 irányelv 7. cikkének (1) bekezdésével és 2. cikkének a), c) és g) pontjával, valamint (60) preambulumbekkezdésével összefüggésben értelmezett 33. cikke (2) bekezdésének e) pontjából, hogy az alapügy körülményei között elfogadhatatlan a felnőtt korú személy nevében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem, ha a kérelmet a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező közigazgatási hatóság előtti eljárásokban kizárólag azzal indokolják, hogy a kérelmező a nemzetközi védelmet azzal az indokkal kérelmező személy családtagja, hogy e személy a Genfi Egyezmény 1. cikkének A. pontja szerinti menekült, és a kérelmező a kérelem benyújtásának időpontjában nem jogosult jövedelemszerző tevékenységet folytatni?

4) A harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (átdolgozás) (36) preambulumbekkezdésével összefüggésben értelmezett 4. cikkének (4) bekezdése alapján kizárólag a kérelmezővel kapcsolatos tények és körülmények alapján értékelhető-e az üldöztetéstől való megalapozott félelem, illetve a súlyos sérelem tényleges veszélyének fennállása?

5) Megengedett-e a 2011/95 irányelvnek az ezen irányelv (36) preambulumbekkezdésével és a 2013/32 irányelv 31. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 4. cikke alapján valamely tagállam olyan nemzeti ítélkezési gyakorlata, amely:

a) arra kötelezi a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező hatóságot, hogy egy és ugyanazon család tagjainak nemzetközi védelem iránti kérelmeit közös eljárásban vizsgálja meg, ha e kérelmeket ugyanazokkal a tényekkel, konkrétan azzal az állítással indokolják, hogy csak a családtagok egyike menekült;

b) arra kötelezi a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező hatóságot, hogy felfüggeszse az azon családtagok által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmek tárgyában folyamatban lévő eljárást, akik személyesen nem teljesítik az ilyen védelemre vonatkozó feltételeket, és erre a családtag azon indokkal benyújtott kérelme tárgyában folyamatban lévő eljárás lezárásáig kerüljön sor, hogy az érintett a Genfi Egyezmény 1. cikkének A. pontja szerinti menekült;

a gyermek mindenképp felett álló érdekével, a család egységének fenntartásával és a magán- és a családi

élethez való jog tiszteletben tartásával, valamint a kérelem megvizsgálásáig a tagállamban maradás jogával kapcsolatos megfontolások alapján is megengedett-e az ilyen ítélkezési gyakorlat, mégpedig az Európai Unió Alapjogi Chartájának 7., 18. és 47. cikke, a 2013/32 irányelv (12) és (60) preambulumbekzdése, valamint 9. cikke, a 2011/95 irányelv (16), (18) és (36) preambulumbekzdése, valamint 23. cikke és a nemzetközi védelmet kérelmezők befogadására vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 2013/33/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (3) (9), (11) és (35) preambulumbekzdése, valamint 6. és 12. cikke alapján?

6) Az következik-e a 2011/95 irányelv (24) preambulumbekzdésével és 2. cikkének d) és j) pontjával, 13. cikkével és 23. cikkének (1) és (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett (16), (18) és (36) preambulumbekzdéséből, valamint 3. cikkéből, hogy megengedett a Zakon za ubezhishteto i bezhantsite (a menedékről és a menekültekről szóló törvény) alapügyben szóban forgó 8. cikkének (9) bekezdéséhez hasonló olyan nemzeti jogszabályi rendelkezés, amelynek alapján azon külföldi családtagjai is menekültnak minősülnek, akinek esetében elismerték a menekültjogállást, amennyiben mindez összeegyeztethető a családtagok személyes jogállásával, és nem állnak fenn a menekültjogállás elismerését kizáró nemzeti jogi okok?

7) Az következik-e az üldöztetési okoknak a 2011/95 irányelv 10. cikkében foglalt szabályozásából, hogy az érintett származási országával szemben az Emberi Jogok Európai Bírósága előtt előterjesztett kérelem megalapozza az érintettnek az említett irányelv 10. cikke (1) bekezdésének d) pontja szerinti meghatározott társadalmi csoporthoz való tartozását, illetve hogy a kérelem előterjesztése az irányelv 10. cikke (1) bekezdésének e) pontja szerinti politikai véleménynek tekintendő?

8) Az következik-e a 2013/32 irányelv 46. cikkének (3) bekezdéséből, hogy a bíróság köteles érdemben megvizsgálni a nemzetközi védelemre való jogosultság alátámasztására a bírósági eljárás során előadott, de a nemzetközi védelem megtagadásáról szóló határozattal szemben benyújtott keresetlevélben nem hivatkozott új indokokat?

9) Az következik-e a 2013/32 irányelv 46. cikkének (3) bekezdéséből, hogy a bíróság ezen irányelv 33. cikke (2) bekezdésének e) pontja alapján köteles értékelni a nemzetközi védelem megtagadásáról szóló határozat megtámadása miatt indult bírósági eljárásban a nemzetközi védelem iránti kérelem elfogadhatóságát, amennyiben a megtámadott határozat a kérelmet – az irányelv 10. cikkének (2) bekezdése által előírtaknak megfelelően – először abból a szempontból értékelte, hogy a kérelmező menekültnak minősül-e, majd ezt követően abból a szempontból, hogy jogosult-e kiegészítő védelemre?

60. A Bundesfinanzhof (Németország) által 2016. december 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-660/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Tisztán objektív-e a teljesítés biztosságával mint a megfizetett előlegre eső adó levonásának az Európai Unió Bíróságának „Firin”-ítélete (C-107/13) értelmében vett feltételével szemben támasztandó követelmények, vagy az előlegfizető személy szemszögéből, az általa megismerhető körülmények alapján kell meghatározni azokat?

2) Az adófizetési kötelezettségnek és az adólevonási jognak a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 167. cikke szerinti egyidejű keletkezésére és a tagállamokat a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 185. cikke (2) bekezdésének második albekezdése és 186. cikke alapján megillető szabályozási hatáskörökre tekintettel lehetőségük van-e a tagállamoknak arra, hogy az adó és az adólevonás korrekcióját egyaránt a megfizetett előleg visszafizetésétől tegyék függővé?

3) Vissza kell-e térítenie az előlegfizető személy tekintetében illetékes adóhivatalnak az előlegfizető személy részére a forgalmi adót, ha e személy nem tudja visszaszerezni a megfizetett előleget annak átvevőjétől? Amennyiben igen, úgy az adómegállapítási eljárásban kell-e ennek megtörténnie, vagy elegendő ehhez egy külön méltányossági eljárás lefolytatása?

61. A Bundesfinanzhof (Németország) által 2016. december 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-661/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) A Bíróság 2014. március 13-i FIRIN-ítélete (C-107/13) alapján nem kerül sor adólevonásra a kifizetett előlegből, ha a teljesítés bizonytalan az előlegfizetés időpontjában. Ennek megítélése az eset objektív körülményein alapul vagy az előlegfizető objektívizált nézőpontjából?
- 2) Úgy kell-e értelmezni a Bíróság FIRIN-ítéletét, hogy az uniós jog alapján az adólevonás korrekciója, amelyet az előlegfizető érvényesít egy termékértékesítés kapcsán kiállított előlegszámlára, nem követeli meg a kifizetett előleg visszafizetését, ha az értékesítés végül elmaradt?
- 3) Amennyiben az előző kérdésre igenlő a válasz, lehetővé teszi-e a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (a továbbiakban: héairányelv) 186. cikke, amely szerint a tagállamok állapítják meg a 185. cikk szerinti korrekció részletes szabályait, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság tagállam előírja a nemzeti jogában, hogy csak az előleg visszafizetése eredményezheti az adóalap csökkentését, és ennek megfelelően a forgalmiadó-teher és az adólevonás ennek megfelelő, egyidejű korrekcióját?

62. A College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Hollandia) által 2016. december 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-667/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Lehetővé tette-e az uniós jogalkotó a 73/2009/EK tanácsi rendeletnek a kölcsönös megfeleltetés, a moduláció és az integrált igazgatási és ellenőrzési rendszer tekintetében, az említett rendeletben létrehozott, mezőgazdasági termelők részére meghatározott közvetlen támogatási rendszerek keretében történő végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról, valamint az 1234/2007/EK tanácsi rendeletnek a kölcsönös megfeleltetés tekintetében, a borágazatban meghatározott támogatási rendszer keretében történő végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2009. november 30-i 1122/2009/EK bizottsági rendelet 70., 71. és 72. cikkében, hogy – mint a jelen esetben, amelyben ugyanazon kölcsönös megfeleltetési területet érintő több meg nem felelésről van szó – egyrészt a kölcsönös megfeleltetési kötelezettségeknek való ismételt és nem ismételt gondatlan meg nem felelések, másrészt a kölcsönös megfeleltetési kötelezettségeknek való szándékos meg nem felelések miatti támogatáscsökkentéseket összeadják?
- 2) Amennyiben igen: melyik cikk, illetve annak melyik része ad jogalapot erre, és mi ezen összeadás számítási módja?
- 3) Amennyiben nem: jogalapot ad-e erre az uniós jog valamely más rendelkezése?

63. A Nejvyšší správní soud (Cseh Köztársaság) által 2016. december 27-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-676/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: cseh

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Azok a személyek, akik üzleti tevékenységként a cégjegyzékbe már bejegyzett és értékesítési céllal alapított társaságok („ready-made” társaságok) értékesítését végzik, amelyek értékesítése az értékesített leányvállalatban fennálló tulajdonrész átruházásával valósul meg, a pénzügyi rendszereknek a pénzmosás, valamint terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználásának megelőzéséről szóló 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikke (7) bekezdésének a) alpontjával együttesen értelmezett 2. cikke (1) bekezdése 3. pontja c) alpontjának hatálya alá

tartoznak-e?

64. A Conseil d'État (Belgium) által 2016. december 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-671/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Úgy kell-e értelmezni a bizonyos tervek és programok környezetre gyakorolt hatásainak vizsgálatáról szóló, 2001. június 27-i 2001/42/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikkének a) pontját, hogy a „tervek és programok” fogalma kiterjed egy regionális hatóság által elfogadott olyan településrendezési szabályozásra, amely:

- tartalmaz egy egyetlen negyedből álló alkalmazási területét rögzítő térképet, amely e területen belül különböző, az építmények elhelyezkedését és magasságát illetően eltérő szabályok alá tartozó egységeket határoz meg;
- konkrét hasznosítási rendelkezéseket ír elő az épületek környékén elhelyezkedő zónákat illetően, valamint pontos előírásokat egyes általa rögzített szabályok térbeli alkalmazása kapcsán, figyelemmel az utcákra, az ezen utcákra merőlegesen húzott egyenesekre, valamint az ezen utcák építésvonalaihoz képest fennálló távolságokra;
- az érintett negyed átalakításának célját követi; és
- rögzíti az e negyedben környezeti hatásvizsgálati kötelezettség alá tartozó építési engedély iránti kérelem dokumentációjának tartalmára vonatkozó szabályokat?

65. A Tribunal Arbitral Tributario (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugália) által 2016. december 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-672/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: portugál

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Ha az ingatlan, annak ellenére, hogy két vagy több évig üresen állt, forgalomban van, azaz bérbeadási vagy office center típusú szolgáltatásnyújtás céljából a piacon rendelkezésre áll, és bizonyítható, hogy a tulajdonos célja annak héaköteles bérbeadása és e szándék megvalósításához minden szükséges erőfeszítést megtett, a 2006. november 28-i 2006/112/EK irányelv 167., 168., 184., 185. és 187. cikkével összeegyeztethető-e annak a héatörvénykönyv 26. cikkének (1) bekezdése és a 2007. január 29-i 21/2007 rendelettel törvénnyel elfogadott, az ingatlanokkal kapcsolatos jogügyletekben a héamentességről való lemondásra vonatkozó szabályozás 10. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján a korábbi változatok szerint történő megállapítása, hogy „a vállalkozás tevékenységeinek céljaira ténylegesen nem használják”, vagy „adóköteles tevékenységekre ténylegesen nem használják”, és következésképpen annak megállapítása, hogy a kezdetben elvégzett levonást korrigálni kell, mert magasabb értékű, mint amelyhez az adóalanynak joga volt?

2) Igenlő válasz esetén, a [...] 2006/112/EK irányelv 137., 167., 168., 184., 185. és 187. cikkének helyes értelmezése alapján, a fennmaradó teljes korrekciós időszakra előírható-e egyetlen korrekció, ahogy azt a portugál szabályozás a 2007. január 29-i 21/2007 rendelettel törvénnyel elfogadott, az ingatlanokkal kapcsolatos jogügyletekben a héamentességről való lemondásra vonatkozó szabályozás 10. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontjában – korábbi változata szerint – megállapítja, amennyiben az ingatlan több, mint két éve üres, de a bérbeadás (adómentességről való lemondás lehetősége mellett) vagy (adóköteles) szolgáltatásnyújtás céljából a [piacon] fogalomban van, illetve a következő években az ingatlant előreláthatóan levonáshoz való jogot keletkeztető adóköteles tevékenységhez fogják használni?

3) Összeegyeztethető-e a [...] 2006/112/EK irányelv 137., 167., 168. és 184. cikkével a 2007. január 29-i 21/2007 rendelettel törvénnyel elfogadott, az ingatlanügyletekkel kapcsolatos héamentességről való

lemondásra vonatkozó szabályozás 10. cikke (1) bekezdésének b) pontjával összefüggésben értelmezett 2. cikke (2) bekezdése c) pontjának rendelkezései, amelyek kizárják azt a lehetőséget, hogy a héaalany lemondjon a héamentességről az új bérleti szerződések megkötésekor egyetlen héakorrekció elvégzését követően, és amely sérti a korrekciós időszak alatti, ezt követő levonásra vonatkozó szabályokat?

66. A Vestre Landsret (Dánia) által 2016. december 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-682/16. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: dán

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Úgy kell-e értelmezni a 2003/49/EK irányelv 1. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett 1. cikkének (1) bekezdését, hogy az a valamely tagállamban illetőséggel rendelkező társaság, amely az irányelv 3. cikkének hatálya alá tartozik, és amely a jelen ügy körülményeihez hasonló körülmények között kamatot kap valamely másik tagállambeli leányvállalatától, az irányelv alkalmazásában a hivatkozott kamat „haszonhúzója”?

1.1. Az 1977. évi OECD adóztatási modellegetmény 11. cikkében szereplő megfelelő fogalommal összhangban kell-e értelmezni a 2003/49/EK irányelv 1. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett 1. cikkének (1) bekezdése szerinti „haszonhúzó” fogalmát?

1.2. Amennyiben az 1.1. kérdésre igenlő válasz adandó, úgy a fogalmat kizárólag az 1977. évi adóztatási modellegetmény 11. cikkéhez fűzött kommentárra (8. pont) tekintettel kell értelmezni, vagy további kommentárok is figyelembe vehetők az értelmezés során, beleértve a 2003-ban az „áteresztő társaságokkal” összefüggésben megfogalmazott kiegészítéseket (8.1. pont, jelenleg 10.1. pont) és a 2014-ben a „szerződéses vagy jogszabályon alapuló kötelezettségekkel” összefüggésben megfogalmazott kiegészítéseket (10.2. pont)?

1.3. Amennyiben a 2003. évi kommentárok figyelembe vehetők az értelmezés során, úgy annak, hogy valamely társaság ne minősüljön „haszonhúzóknak” a 2003/49/EK irányelv alkalmazásában, feltétele-e, hogy ténylegesen sor került pénzeszközök olyan személyekhez juttatására, akiket a kamatfizető székhelye szerinti állam a szóban forgó kamat „haszonhúzóinak” tekint, és – amennyiben igen, úgy – további feltétel-e, hogy a tényleges átadásra a kamatfizetéshez közeli időpontban és/vagy kamatfizetesként kerüljön sor?

1.3.1. Ezzel összefüggésben milyen jelentőséggel bír, ha saját tőkét használnak a kölcsönhöz, ha a szóban forgó kamatot a főösszeghez rendelik (tőkésítik), ha a kamat jogosultja adót fizetett a kapott kamat után a kamatfizető székhelye szerinti államnak, ha a kamat jogosultja később csoporton belüli átruházást hajt végre az ugyanazon államban illetőséggel rendelkező anyavállalatához azzal a céllal, hogy a szóban forgó államban alkalmazandó szabályok szerint adózási szempontból kiigazítsa a nyereségeit, ha a szóban forgó kamatot később a kölcsönvevő társaság tőkéjévé alakítják, és ha a kamat jogosultját szerződéses vagy jogszabályon alapuló kötelezettség terheli a kamat más személy részére történő átadására?

1.4. Azon kérdés értékelése szempontjából, hogy az irányelv alkalmazásában „haszonhúzóknak” kell-e tekinteni a kamat jogosultját, milyen jelentőséggel bír, hogy a kérdést előterjesztő bíróság az ügy tényállásának értékelését követően arra a következtetésre jutott, hogy a jogosult – a kapott kamat más személynek való átadására irányuló szerződéses vagy jogszabályon alapuló kötelezettség hiányában – nem rendelkezett „teljes körű” jogosultsággal a kamat „használatára és hasznainak szedésére” az 1977. évi adóztatási modellegetmény 2014. évi kommentárjában szereplő módon?

2. Azt feltételezi-e a tagállamnak az irányelv 5. cikkének (1) bekezdésére való hivatkozása a család vagy visszaélés megelőzésére vonatkozó nemzeti rendelkezések alkalmazása tekintetében, vagy az irányelv 5. cikkének (2) bekezdésére való hivatkozása, hogy a szóban forgó tagállam az irányelv 5. cikkét átültető különös hazai rendelkezést fogad el, vagy hogy a nemzeti jogban vannak olyan, a csalásra, visszaélésre és adókijátszásra vonatkozó általános rendelkezések vagy elvek, amelyeket az 5. cikkel összhangban lehet értelmezni?

2.1. Amennyiben a 2. kérdésre igenlő válasz adandó, úgy az irányelv 5. cikke szerinti különös hazai rendelkezésnek tekinthető-e a társasági adóról szóló törvény 2. cikke (2) bekezdésének d) pontja, amely szerint a kamatjövedelemre vonatkozó korlátozott adókötelezettség nem vonatkozik „a különböző tagállambeli társult vállalkozások közötti kamat- és jogdíjfizetések közös adózási rendszeréről szóló 2003/49/EK irányelv [...] szerint adómentes kamatra”?

3. Az irányelv 5. cikkének hatálya alá tartozó, megállapodáson alapuló visszaélés-ellenes rendelkezés-e a valamely két tagállam között létrejött és az OECD adóztatási modellegezménnyel összhangban megszövegezett, kettős adóztatás elkerüléséről szóló egyezmény olyan rendelkezése, amelynek értelmében a kamat adóztatása attól függ, hogy a kamat jogosultja tekintendő-e a kamat hasznhúzójának?

4. Annak a tagállamnak, amely nem kívánja elismerni, hogy valamely másik tagállambeli társaság a kamat hasznhúzója, és azzal érvel, hogy a másik tagállambeli társaság úgynevezett mesterséges átereszítő társaság, kötelessége-e a 2003/49/EK irányelv vagy az EK 10. cikk alapján meghatározni azon személyt, akit a tagállam ebben az esetben hasznhúzóknak tekint?

67. Az Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Egyesült Királyság) által 2017. január 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-5/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

A 2006/112/EK tanácsi irányelv (a továbbiakban: héairányelv) 135. cikke (1) bekezdésének d) pontjára és a Bíróság által az AXA, Bookit II és NEC, ítéletekben e rendelkezésnek adott értelmezésre figyelemmel az Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdéseket terjeszti az Európai Unió Bírósága elé:

(1) A héairányelv 135. cikke (1) bekezdésének d) pontja értelmében vett adómentes átutalási vagy fizetési szolgáltatások nyújtásának minősül-e az adóalany által az alapjogvitában teljesített szolgáltatáshoz hasonló szolgáltatás, amelynek keretében az adóalany közvetlen beszedési megbízás alapján közvetlen beszedéssel valamely páciens bakszámlájáról pénzüsszeget emel le, és e pénzüsszeget az adóalanyt megillető díjazás levonását követően továbbítja a fogorvosnak és a biztosítási szolgáltatóknak?

Különösen a Bookit II ítélet és a NEC-ítélet alapján arra a következtetésre kell-e jutni, hogy a 135. cikk (1) bekezdésének d) pontjában foglalt héamentesség nem vonatkozik az adóalany által az alapjogvitában teljesített szolgáltatáshoz hasonló olyan szolgáltatásra, amelynek keretében az adóalany az ellenőrzése alatt álló egyetlen számla vonatkozásában sem teljesít terhelést vagy jóváírást, azonban pénzüsszegek átutalása esetén a szolgáltatás alapvető fontosságú az átutalás szempontjából? Vagy az AXA-ügyben hozott határozat ezzel ellentétes következtetéshez vezet?

(2) Mely releváns alapelveket kell alkalmazni annak megállapítása céljából, hogy a 135. cikk (1) bekezdésének d) pontjában szereplő „követelésbehajtás” fogalmába tartozó szolgáltatásnak minősül-e az adóalany által az alapjogvitában nyújtott szolgáltatáshoz hasonló valamely szolgáltatás? Különösen, abban az esetben, ha (ahogyan azt a Bíróság azonos vagy nagyon hasonló szolgáltatással kapcsolatban az AXA-ítéletben megállapította) a szóban forgó szolgáltatás követelésbehajtásnak minősül, amennyiben azt a kifizetésre jogosult személynek (azaz az alapjogvitában és az AXA-ítéletben a fogorvosoknak) nyújtják, akkor az adott szolgáltatás is követelésbehajtásnak minősül-e, ha azt a fizetésre kötelezett személynek (azaz az alapjogvitában a pácienseknek) nyújtják?

68. A Supremo Tribunal de Justiça (Portugália) által 2017. január 9-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-8/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: portugál

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Tisztázni kell, hogy a 2006/112 irányelv, és különösen annak 63., 167., 168., 178., 179., 180. és 182. cikke, valamint az adósemlegesség elve nem ellentétes-e az olyan nemzeti szabályozással, amelyből az következik, hogy egy olyan helyzetben, amelyben a termék átruházóját héaalanyként adóellenőrzés alá vonták, amelynek során megállapították, hogy az értékesítés során kisebb héamértéket alkalmazott, mint amelyet alkalmaznia kellett volna, és aki ennek megfelelően megfizette a kiegészítő adót az állam számára, és a szintén héaalany beszerzőtől az adott kifizetés kiegyenlítését kéri, a határidőt, amelyen belül az alperes az említett kiegészítő adót levonhatja, az eredeti számlák kibocsátásának és nem a helyesbítő dokumentumok kibocsátásának vagy átvételének időpontjától kell számítani.

2) Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett előző kérdésre adandó nemleges válasz esetén tehát felmerül a kétség, hogy ugyanezen irányelv és különösen ugyanazon cikkei, illetve az adósemlegesség elve ellentétesek-e az olyan szabályozással, amelyből az következik, hogy az eredeti számlákra vonatkozó azon helyesbítő dokumentumok átvételét követően, amelyeket az adóellenőrzés és a kiegészítő adónak az állam részére történő megfizetése alapján bocsátottak ki és az említett kiegészítő adó beszedésére szolgálnak, amikor a levonáshoz való jog gyakorlására előírt, hivatkozott határidő már lejárt, jogszerű-e az vagy sem a beszerző tekintetében, hogy az megtagadja a fizetést, mivel úgy értelmezi, hogy a kiegészítő adó levonhatóságának hiánya igazolja az áthárítás megtagadását.

69. A Korkein hallinto-oikeus (Finnország) által 2017. január 9-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-9/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: finn

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Úgy kell-e értelmezni a 2004/18/EK irányelv 1. cikke (2) bekezdésének a) pontját, hogy a „közbeszerzési szerződés” ezen irányelv szerinti fogalmába tartozik az olyan rendszer,

— amely szerint valamely közjogi intézmény előre korlátozott időtartamon belül szolgáltatásokat kíván igénybe venni a piacon, és ennek érdekében a hirdetmény mellékletét képező keretmegállapodás-tervezetben szereplő feltételek mellett szerződést köt valamennyi olyan gazdasági szereplővel, aki teljesíti az ajánlattevő alkalmasságával és az ajánlott szolgáltatással szemben az ajánlati dokumentációban felállított, egyesével meghatározott követelményeket, és eredményesen szerepel a hirdetményben részletesebben bemutatott vizsgálaton, és

— amelyhez nem lehet csatlakozni a szerződés időtartama alatt?

70. A Conseil d'État (Franciaország) által 2017. január 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-13/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. A képzések egyenértékűségének tagállamok általi – a kozmetikai termékekről szóló, 2009. november 30-i 1223/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 10. cikkének (2) bekezdése alkalmazásával történő – elismerése csak az Európai Unió kívüli harmadik államokban kibocsátott képesítéseket érinti?

2. A rendelet 10. cikke (2) bekezdésének rendelkezései feljogosítják-e a tagállamokat az orvostudományi, gyógyszerészeti vagy toxikológiai tudományokkal a rendelet értelmében „rokonnak” tekinthető tudományok, valamint a rendelet követelményeinek megfelelő képesítési szintek meghatározására?

3. A második kérdésre adott igenlő válasz esetén, mely ismérvek alapján tekinthetők egyes tudományok „rokonnak” az orvostudományi, gyógyszerészeti vagy toxikológiai tudományokkal?

71. A Korkein oikeus (Finnország) által 2017. január 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-15/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: finn

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A „partvonal vagy a kapcsolódó érdekek” fogalmának az olajszennyezést okozó balesetek esetén a nyílt tengeri beavatkozásról szóló, 1969. évi nemzetközi egyezmény II. cikkének 4. pontjában szereplő meghatározása alapján kell-e értelmezni a tengerjogi egyezmény 220. cikkének (6) bekezdésében szereplő „a partvonal vagy az azzal kapcsolatos érdekek”, illetve a 2005/35/EK irányelv 7. cikkének (2) bekezdésében szereplő „a part, illetve a kapcsolódó érdekeltségek” fogalmát?

2) Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésben említett 1969. évi egyezmény II. cikke 4. pontjának c) alpontjában szereplő fogalom meghatározás szerint a „kapcsolódó érdekek” többek között az érintett terület épségét jelentik, beleértve az élő tengeri erőforrások, valamint az állat- és növényvilág megőrzését is. A kizárólagos gazdasági övezet élő erőforrásainak, valamint állat- és növényvilágának megőrzésére is vonatkozik-e ez az előírás, vagy kizárólag a partvidék érdekeinek megőrzésére vonatkozik az egyezmény e rendelkezése?

3) Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén: Mit jelent a tengerjogi egyezmény 220. cikkének (6) bekezdésében szereplő „a partvonal vagy az azzal kapcsolatos érdekek”, illetve a 2005/35/EK irányelv 7. cikkének (2) bekezdésében szereplő „a part, illetve a kapcsolódó érdekeltségek” fogalma?

4) Mit jelent a tengerjogi egyezmény 220. cikkének (6) bekezdése értelmében vett „a parti tengeren vagy a kizárólagos gazdasági övezetben található források”, illetve a 2005/35/EK irányelv 7. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „a parti tenger vagy a kizárólagos gazdasági övezet javai” fogalma? Csak a hasznosítható fajok tartoznak az élő erőforrások körébe, vagy a tengerjogi egyezmény 61. cikkének (4) bekezdése értelmében vett, a hasznosítható fajokhoz társult, illetve azoktól függő olyan fajok is, mint például a hasznosítható fajok által táplálékként használt növény- és állatfajok?

5) Hogyan kell meghatározni a tengerjogi egyezmény 220. cikkének (6) bekezdésében szereplő „veszélye alakult ki”, illetve a 2005/35/EK irányelv 7. cikkének (2) bekezdésében szereplő „fenyegető” fogalmát? Az absztrakt vagy a konkrét veszély fogalma alapján, vagy más módon kell-e meghatározni a veszély kialakulásának, illetve a fenyegetésnek a fogalmát?

6) Abból kell-e kiindulni a parti állam hatáskörének a tengerjogi egyezmény 220. cikkének (6) bekezdésében és a 2005/35/EK irányelv 7. cikkének (2) bekezdésében rögzített feltételeinek értékelése során, hogy az okozott jelentős kár vagy annak veszélye súlyosabb következmény, mint a tengeri környezet 220. cikk (5) bekezdése értelmében vett jelentős szennyezése vagy annak veszélye? Hogyan kell meghatározni a tengeri környezet jelentős szennyezésének fogalmát, és hogyan kell figyelembe venni azt az okozott jelentős kár vagy annak veszélye értékelése során?

7) Milyen körülményeket kell figyelembe venni az okozott, illetve olyan kár jelentős voltának értékelése során, amelynek kialakult a veszélye? Figyelembe kell-e venni például az értékelés során a kárként megnyilvánuló káros hatások időtartamát és földrajzi kiterjedését? Ha igen: Hogyan kell értékelni a kár időtartamát és mértékét?

8) A 2005/35/EK irányelv egy minimális szabályokat megállapító irányelv, amely nem akadályozza a tagállamokat abban, hogy a nemzetközi joggal összhangban szigorúbb intézkedéseket hozzanak a hajók által okozott szennyezéssel szemben (2. cikk). Az irányelv 7. cikkének a parti állam azon hatáskörét szabályozó (2) bekezdése esetében is lehetőség van-e szigorúbb szabályok alkalmazására, hogy felléphet egy áthaladó hajóval szemben?

9) Jelentőség tulajdonítható-e a parti állam hatáskörének a tengerjogi egyezmény 220. cikkének (6) bekezdésében és az irányelv 7. cikkének (2) bekezdésében rögzített feltételeinek értelmezése során a Balti-tenger körzete különleges földrajzi és ökológiai adottságainak, valamint érzékenységének?

10) A kibocsátás következményeinek bizonyítékát is jelenti-e a tengerjogi egyezmény 220. cikkének (6) bekezdése értelmében vett „nyilvánvaló objektív bizonyíték”, illetve a 2005/35/EK irányelv 7. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „egyértelmű, objektív bizonyíték” az arra vonatkozó bizonyíték mellett, hogy egy hajó elkövette az említett rendelkezések tárgyát képező jogellenes cselekményeket, illetve jogsértéseket? Milyen bizonyítékra van szükség arra nézve, hogy a partvonalat, vagy az azzal kapcsolatos érdekeket, vagy a parti tengeren vagy a kizárólagos gazdasági övezetben található forrásokat – például a terület madár- és halállományát, valamint tengeri környezetét – illetően jelentős kár veszélye alakult ki? Azt jelenti-e a nyilvánvaló objektív bizonyíték, illetve az egyértelmű, objektív bizonyíték követelménye, hogy például a kibocsátott olaj tengeri környezetre gyakorolt káros hatásai értékelésének minden esetben konkrét vizsgálatokon és a konkrét olajkibocsátás hatásaira vonatkozó tanulmányokon kell alapulnia?

72. Az Okrajno Sodišče Pliberk (Ausztria) által 2017. január 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-33/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: szlovén

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 56. cikket és a munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló 96/71/EK irányelv érvényesítéséről és a belső piaci információs rendszer keretében történő igazgatási együttműködésről szóló 1024/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2014. május 15-i 2014/67/EU irányelvet, hogy azok megtiltják a tagállamoknak a kifizetési tilalomnak és a kifizetetlen vállalkozói díjnak megfelelő összegű biztosíték megfizetésének a belföldi megrendelővel szembeni elrendelését, ha a kifizetési tilalom és a biztosíték kizárólag azon esetleges bírság biztosítását szolgálja, amelynek a másik tagállamban székhellyel rendelkező szolgáltatóval szembeni kiszabására majd csak külön eljárásban kerül sor?

Az e kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

a) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 56. cikket és a munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló 96/71/EK irányelv érvényesítéséről és a belső piaci információs rendszer keretében történő igazgatási együttműködésről szóló 1024/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2014. május 15-i 2014/67/EU irányelvet, hogy azok megtiltják a tagállamoknak a kifizetési tilalomnak és a kifizetetlen vállalkozói díjnak megfelelő összegű biztosíték megfizetésének a belföldi megrendelővel szembeni elrendelését, ha a más uniós tagállamban székhellyel rendelkező szolgáltató, akivel szemben bírság kiszabására kerül sor, a biztosíték megfizetésének elrendelésére irányuló eljárásban nem élhet jogorvoslattal a biztosíték megfizetésének elrendelésével szemben, a belföldi megrendelő e határozattal szemben indított keresetének pedig nincs halasztó hatálya?

b) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 56. cikket és a munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló 96/71/EK irányelv érvényesítéséről és a belső piaci információs rendszer keretében történő igazgatási együttműködésről szóló 1024/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2014. május 15-i 2014/67/EU irányelvet, hogy azok megtiltják a tagállamoknak a kifizetési tilalomnak és a kifizetetlen vállalkozói díjnak megfelelő összegű biztosíték megfizetésének a belföldi megrendelővel szemben kizárólag a miatt történő elrendelését, mert a szolgáltató más uniós tagállamban rendelkezik székhellyel?

c) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 56. cikket és a munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló 96/71/EK irányelv érvényesítéséről és a belső piaci információs rendszer keretében történő igazgatási együttműködésről szóló 1024/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2014. május 15-i 2014/67/EU irányelvet, hogy azok megtiltják a tagállamoknak a kifizetési tilalomnak és a kifizetetlen vállalkozói díjnak megfelelő összegű biztosíték megfizetésének a belföldi megrendelővel szemben annak ellenére történő elrendelését, hogy a vállalkozói díj még nem esedékes, és annak végleges összege még az ellenkövetelések és visszatartási jogok miatt bizonytalan?

Előzetes döntéshozatal tárgyában közzétett határozatok

Büntető ügyszak

8. A Bíróság elnökének 2016. december 6-i végzése (a Högsta domstolen [Svédország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-148/16. sz. ügy)¹

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

9. A Bíróság (kilencedik tanács) 2016. december 13-i végzése (a Giudice di pace di Taranto [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-484/16. sz. ügy)²

Az Európai Unió Bírósága nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel a Giudice di pace di Taranto (tarantói békebíróság, Olaszország) 2016. szeptember 2-i határozatával előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem megválaszolására.

10. A Bíróság (ötödik tanács) 2017. január 25-i ítélete (a rechtbank Amsterdam [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Gerrit van Vemde elleni büntetőeljárás (C-582/15. sz. ügy)³

A kölcsönös elismerés elvének büntetőügyekben hozott, szabadságvesztés büntetéseket kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmazó ítéleteknek az Európai Unióban való végrehajtása céljából történő alkalmazásáról szóló, 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározat 28. cikke (2) bekezdésének első mondatát úgy kell értelmezni, hogy az csak azokra az ítéletekre vonatkozik, amelyek az érintett tagállam által meghatározott időpont előtt jogerőre emelkedtek.

11. A Bíróság (harmadik tanács) 2017. január 25-i ítélete (a Court of Appeal [Írország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Tomas Vilkas ellen kibocsátott európai elfogatóparancs (C-640/15. sz. ügy)⁴

A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 23. cikkének (3) bekezdését akképpen kell értelmezni, hogy az alapeljárásban szereplőhöz hasonló helyzetben a végrehajtó és a kibocsátó hatóság e rendelkezés alapján új átadási időpontban egyezik meg, amennyiben a keresett személynek az említett rendelkezés alapján megállapított első új átadási időpontot követő tíz napon belüli átadása e személy ismételt ellenállása miatt nem lehetséges, feltéve hogy rendkívüli körülmények miatt a hatóságok ezt az ellenállást nem láthatták előre, és az ellenállásnak az átadásra gyakorolt következményeit az említett hatóságok a legnagyobb gondossággal mellett sem kerülhették el, aminek a vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

A 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 15. cikkének (1) bekezdését és 23. cikkét akképpen kell értelmezni, hogy ugyanezen hatóságok az e 23. cikkben meghatározott határidők lejárta esetén továbbra is kötelesek új átadási időpontban megegyezni.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem tettek közzé ilyen tárgyú határozatot.

¹ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 6. szám, Büntető ügyszak 11. sz. alatt.

² A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 12. szám, Büntető ügyszak 29. sz. alatt.

³ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 2. szám, Büntető ügyszak 4. sz. alatt.

⁴ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 3. szám, Büntető ügyszak 7. sz. alatt.

Munkaügyi ügyszak

10. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2016. december 8-i végzése (Az Administrativen sad Sofia-grad [Bulgária] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-27/16. sz. ügy)⁵

Az Administrativen sad Sofia-grad (Szófia város közigazgatási bírósága, Bulgária) által a 2015. december 28-i határozatban előterjesztett, előzetes döntéshozatal iránti kérelem nyilvánvalóan elfogadhatatlan a foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló, 2000. november 27-i 2000/78/EK tanácsi irányelvre és a férfiak és nők közötti esélyegyenlőség és egyenlő bánásmód elvének a foglalkoztatás és munkavégzés területén történő megvalósításáról szóló, 2006. július 5-i 2006/54/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre vonatkozó részében.

Az Európai Unió Bírósága nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy választ adjon az előterjesztett kérdésekre azon részükben, amelyben az Európai Unió Alapjogi Chartájának 30. és 47. cikkére, valamint 52. cikkének (1) bekezdésére vonatkoznak.

Polgári ügyszak

17. A Bíróság (kilencedik tanács) 2017. január 18-i ítélete (a Nejvyšší soud České republiky [Cseh Köztársaság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – NEW WAVE CZ, a.s. kontra ALLTOYS, spol. s r. o. (C-427/15. sz. ügy)⁶

A szellemi tulajdonjogok érvényesítéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 8. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az alkalmazandó az olyan, az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetre, amelyben a szellemi tulajdonjog megsértésének megállapításával végződő, jogerősen lezárt eljárást követően a felperes külön eljárás keretében kér az e jogot sértő áruk vagy szolgáltatások eredetéről és terjesztési hálózatairól tájékoztatást.

18. A Bíróság (ötödik tanács) 2017. január 25-i ítélete (a Sąd Najwyższy [Lengyelország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-367/15. sz. ügy)⁷

A szellemi tulajdonjogok érvényesítéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 13. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint az alapügy tárgyát képező szabályozás, amely szerint a megsértett szellemi tulajdonjog jogosultja választhat, hogy az e jogot megsértő személytől az elszenvedett kár megtérítését kéri az adott ügyre jellemző sajátos szempontokra figyelemmel, vagy pedig anélkül, hogy bizonyítania kellene a tényleges kárt, az érintett mű felhasználásának engedélyezése esetén járó díjazás kétszeresének megfelelő összeggel megfizetését kéri.

Közigazgatási ügyszak

61. A Bíróság elnökének 2016. november 21-i végzése (a Landgericht Frankfurt am Main [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-394/16. sz. ügy)⁸

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

⁵ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 4. szám, Munkaügyi ügyszak 12. sz. alatt.

⁶ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 12. szám, Polgári ügyszak 69. sz. alatt.

⁷ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 2. szám, Polgári ügyszak 8. sz. alatt.

⁸ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 12. szám, Közigazgatási ügyszak 247. sz. alatt.

62. A Bíróság elnökének 2016. november 25-i végzése (a Handelsgericht Wien [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-282/16. sz. ügy)⁹

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

63. A Bíróság (tizedik tanács) 2016. november 29-i végzése (a Tribunal de première instance de Liège [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-345/16. sz. ügy)¹⁰

A Tribunal de première instance de Liège (Belgium) által a 2016. június 9-i határozattal benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

64. A Bíróság elnökének 2016. november 30-i végzése (a High Court of Justice Queen's Bench Division [Administrative Court] [Egyesült Királyság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-72/16. sz. ügy)¹¹

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

65. A Bíróság első tanácsa elnökének 2016. december 6-i végzése (az Augstākā tiesa [Lettország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-159/16. sz. ügy)¹²

A Bíróság első tanácsának elnöke elrendelte az ügy törlését.

66. A Bíróság (kilencedik tanács) 2017. január 18-i ítélete (a Consiglio di Stato [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Istituto di Ricovero e Cura a Carattere Scientifico (IRCCS) – Fondazione Santa Lucia kontra Cassa conguaglio per il settore elettrico és társai (C-189/15. sz. ügy)¹³

1) Az energiatermékek és a villamos energia közösségi adóztatási keretének átszervezéséről szóló, 2003. október 27-i 2003/96/EK tanácsi irányelv 17. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a nemzeti jog által az alapügyben szóban forgóhoz hasonló, az olasz villamosenergia-rendszer általános költségeinek fedezeteként fizetendő díjak tekintetében a nagy energiaintenzitású vállalkozások számára nyújtott kedvezmények az „adókedvezmények” fogalma alá tartoznak, fenntartva, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia azon ténybeli elemeket és nemzeti jogszabályokat, amelyeken a Bíróság e válasza alapul.

2) A 2003/96 irányelv 17. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely kizárólag a feldolgozóágazatba tartozó, az ezen rendelkezés értelmében vett nagy energiaintenzitású vállalkozások javára írja elő a villamosenergia-fogyasztásra vonatkozó adókedvezményeket.

67. A Bíróság (harmadik tanács) 2017. január 18-i ítélete (a Finanzgericht Düsseldorf [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Wortmann KG Internationale Schuhproduktionen kontra Hauptzollamt Bielefeld (C-365/15. sz. ügy)¹⁴

Ha a behozatali vámokat, a dömpingellenes vámokat is ideértve, azért kell visszafizetni, mert azokat az uniós jog megsértésével szedték be, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia, a

⁹ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 9. szám, Közigazgatási ügyszak 187. sz. alatt.

¹⁰ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak 213. sz. alatt.

¹¹ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak 96. sz. alatt.

¹² A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 6. szám, Közigazgatási ügyszak 121. sz. alatt.

¹³ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 8. szám, Közigazgatási ügyszak 153. sz. alatt.

¹⁴ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 11. szám, Közigazgatási ügyszak 226. sz. alatt.

tagállamok uniós jogból eredő kötelessége, hogy a visszafizetésre jogosult jogalanyoknak megfizessék az ezen összeg utáni kamatot, amelyet a visszafizetett vámok e jogalanyok általi megfizetésének időpontjától kell számítani.

68. A Bíróság (harmadik tanács) 2017. január 18-i ítélete (a Vestre Landsret [Dánia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Sjelle Autogenbrug I/S kontra Skatteministeriet (C-471/15. sz. ügy)¹⁵

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 311. cikke (1) bekezdésének 1. pontját úgy kell értelmezni, hogy a valamely újrahasznosító vállalkozás által magánszemélytől vásárolt, használatból kivont gépjárművekből származó és pótalkatrészként értékesítésre szánt használt alkatrészek az e rendelkezés értelmében vett „használt cikkeknek” minősülnek, ami azzal a következménnyel jár, hogy az ilyen alkatrészeknek az adóalany-viszonteladó általi értékesítésére az árrésre vonatkozó szabályozást kell alkalmazni.

69. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2017. január 18-i ítélete (a Naczelný Sąd Administracyjny [Lengyelország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Minister Finansów kontra Stowarzyszenie Artystów Wykonawców Utworów Muzycznych i Słowno-Muzycznych SAWP (SAWP) (C-37/16. sz. ügy)¹⁶

A 2010. július 13-i 2010/45/EU tanácsi irányelvvel módosított, a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy a többszörözési jogok jogosultjai nem nyújtanak az ezen irányelv szerinti szolgáltatást az üres adathordozók, valamint a felvevő és lejátszó eszközök gyártói és importőrei részére, akiktől a szerzői és szomszédos jogok közös jogkezelő szervezetei e jogosultak javára, de saját nevükben szednek be díjat ezen eszközök és adathordozók értékesítése után.

70. A Bíróság (negyedik tanács) 2017. január 19-i ítélete (a Verwaltungsgericht Braunschweig [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Queisser Pharma GmbH & Co. KG kontra Bundesrepublik Deutschland (C-282/15. sz. ügy)¹⁷

Az élelmiszerjog általános elveiről és követelményeiről, az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóság létrehozásáról és az élelmiszerbiztonságra vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 2002. január 28-i 178/2002/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 6. és 7. cikkét akként kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti jogszabály, mint az alapügy tárgyát képező, amely minden, aminosavat tartalmazó étrend-kiegészítő gyártását, kezelését vagy forgalomba hozatalát tiltja, amennyiben nem áll fenn az e tekintetben mérlegelési jogkörrel rendelkező nemzeti hatóság által biztosított mentesség, ha e jogszabály kizárólag egyes aminosavakat érintő kockázatelemzésen alapul, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata. E cikkek mindenképpen akként értelmezendők, hogy azokkal ellentétes az ilyen nemzeti jogszabály, amennyiben az általa előírt tilalom alóli mentesség csak meghatározott időtartamra biztosítható, még olyan esetben is, ha megállapítást nyer az anyag biztonságos volta.

¹⁵ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 12. szám, Közigazgatási ügyszak 261. sz. alatt.

¹⁶ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak 93. sz. alatt.

¹⁷ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak 193. sz. alatt.

71. A Bíróság (hatodik tanács) 2017. január 19-i ítélete (az Appeal Commissioners [Írország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – National Roads Authority kontra The Revenue Commissioners (C-344/15. sz. ügy)¹⁸

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 13. cikke (1) bekezdésének második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetben valamely közjogi szervezet, amely egy út díjfizetés ellenében történő használatának biztosítására irányuló tevékenységet végez, nem tekinthető úgy, mint amely versenyez azon magánjogi gazdasági szereplőkkel, amelyek nemzeti jogszabályi rendelkezések értelmében a közjogi szervezettel kötött megállapodás alapján más díjköteles utak használatáért szednek útdíjat.

72. A Bíróság (első tanács) 2017. január 19-i ítélete (a Verwaltungsgericht Berlin [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Schaefer Kalk GmbH & Co. KG kontra Bundesrepublik Deutschland (C-460/15. sz. ügy)¹⁹

Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek megfelelő nyomon követéséről és jelentéséről szóló, 2012. június 21-i 601/2012/EU bizottsági rendelet 49. cikke (1) bekezdésének második mondatában és ugyanezen rendelet IV. melléklete 10. pontjának B. alpontjában foglalt rendelkezések érvénytelenek, amennyiben módszeresen a mészkeőgető létesítmény kibocsátásai közé számítják a lecsapatott kalcium karbonát gyártása céljából más létesítménynek átadott szén-dioxidot (CO₂), attól függetlenül, hogy e széndioxidot kiengedik a légkörbe, vagy sem.

73. A Bíróság (harmadik tanács) 2017. január 25-i ítélete (az Oberster Gerichtshof [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – BAWAG PSK Bank für Arbeit und Wirtschaft und Österreichische Postsparkasse AG kontra Verein für Konsumenteninformation(C-375/15. sz. ügy)²⁰

A 2009. szeptember 16-i 2009/111/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a belső piaci pénzforgalmi szolgáltatásokról és a 97/7/EK, a 2002/65/EK, a 2005/60/EK és a 2006/48/EK irányelv módosításáról és a 97/5/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. november 13-i 2007/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 41. cikkének (1) bekezdését és 44. cikkének (1) bekezdését ugyanezen irányelv 4. cikkének 25. pontjával összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy az információknak és a feltételeknek az említett irányelv 42. cikkében foglalt módosításai, valamint a keretszerződés módosításai, amelyeket a pénzforgalmi szolgáltató a pénzforgalmi szolgáltatások igénybe vevője részére az online banki szolgáltatások internetes oldalának részét képező elektronikus postafiók útján megküld, csak akkor tekinthetők úgy, mint amelyeket az említett rendelkezések értelmében vett tartós adathordozón bocsátottak rendelkezésre, ha az alábbi két feltétel teljesül:

- *az említett internetes oldal lehetővé teszi a fenti igénybe vevő számára, hogy a neki személyesen címzett információkat oly módon tárolja, hogy azokhoz megfelelő ideig hozzáférhessen, és azokat változatlan formában reprodukálni tudja, anélkül hogy azok tartalmát az említett szolgáltató vagy más szakember egyoldalúan módosítaná, és*
- *amennyiben a pénzforgalmi szolgáltatások igénybe vevőjének meg kell tekintenie az említett internetes oldalt ahhoz, hogy megismerje az említett információkat, ezen információk átadását a pénzforgalmi szolgáltató aktív magatartása kíséri, amelynek célja a fenti igénybe vevőnek az említett információk fennállásáról és a fenti internetes oldalon való rendelkezésre állásáról való tájékoztatása.*

Abban az esetben, ha a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevőjének meg kell tekintenie a fent

¹⁸ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak 214. sz. alatt.

¹⁹ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 12. szám, Közigazgatási ügyszak 255. sz. alatt.

²⁰ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 11. szám, Gazdasági ügyszak 27. sz. alatt.

említhetkez hasonló oldalt ahhoz, hogy megismerje a vonatkozó információkat, azokat a 2009/111 irányelvvel módosított 2007/64 irányelv 36. cikke (1) bekezdésének első mondata értelmében véve csupán elérhetővé tették ezen igénybe vevő számára, amennyiben ezen információk átadását nem kísérte a pénzforgalmi szolgáltató fent említett aktív magatartása.

74. A Bíróság (harmadik tanács) 2017. január 25-i ítélete (a Finanzgericht Baden-Württemberg [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Ultra-Brag AG kontra Hauptzollamt Lörrach (C-679/15. sz. ügy)²¹

1) A 2006. november 20-i 1791/2006/EK tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 202. cikke (3) bekezdésének első francia bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a jogi személyt az árunak az Unió vámterületére történő jogellenes bejuttatása miatt keletkező vámtartozás adósának lehet tekinteni, ha ezt a bejuttatást valamely olyan alkalmazottja okozta, aki nem a törvényes képviselője, amennyiben ez az alkalmazott a szóban forgó árut a munkáltatója által rábízott feladatkör kereteit tiszteletben tartva, és a saját feladatköre keretében erre vonatkozóan felhatalmazással rendelkező másik alkalmazott által a részére ebből a célból adott utasításokat végrehajtva juttatta be, és ezáltal a hatáskörének keretein belül, a munkáltatója nevében és érdekében járt el.

2) Az 1791/2006 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 212a. cikkét úgy kell értelmezni, hogy annak meghatározásához, hogy a jogi személyiségű munkáltató tekintetében valamely eljárás e cikk szerint csalárdnak vagy nyilvánvalóan gondatlannak minősül-e, nem kizárólag magát a munkáltatót kell figyelembe venni, hanem e munkáltatónak kell betudni azon alkalmazott vagy alkalmazottak eljárását is, akik – miközben tiszteletben tartották a munkáltató által rájuk bízott feladatkör kereteit, és ezáltal a hatáskörük keretein belül, a munkáltatójuk nevében és érdekében jártak el – az áru jogellenes bejuttatásának okozói voltak.

Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt

III. 2017. január 16-án benyújtott kereset – Magyarország/Bizottság (T-20/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Kérelmek:

A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

— semmisítse meg a Magyarország által a reklámbevétel adózására vonatkozóan végrehajtott SA.39235 (2015/C) (ex 2015/NN) intézkedésről szóló, 2016. november 4-i C(2016) 6929 final számú bizottsági határozatot;

— másodlagosan, részlegesen semmisítse meg a megtámadott határozatot azon részében, amelyben a szabályozás 2015. évi módosítását követő változatát is tiltott állami támogatásnak minősíti;

— kötelezze a Bizottságot az eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

Keresete alátámasztása érdekében a felperes három jogi érvre hivatkozik.

1. Az első, a reklámadó állami támogatásként történő téves minősítésre alapított jogi érv

A megtámadott határozat jogsértő, mivel a Bizottság tévesen minősítette a szóban forgó magyar szabályozást állami támogatásnak; sem az objektív kritérium szerinti sávokkal és mértékekkel rendelkező sávosan progresszív mértékrendszer, sem a veszteséges vállalkozások adóalap-csökkentése, sem pedig az új mértékrendszer korábbi adóévekben való alkalmazhatósága nem valósít meg állami támogatást.

²¹ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 4. szám, Közigazgatási ügyszak 62. sz. alatt.

2. A második, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogi érv

A Bizottság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, amikor a reklámadó 2014. évi, illetve a 2015. évi módosítását követően átalakított szabályait anélkül minősítette egyaránt tiltott állami támogatásnak, hogy a két szabályozás közötti különbséget érdemben vizsgálta volna; nem határozta meg a megtámadott határozatban, hogy melyik az a kivétel-szabály, amely miatt egy vállalkozás egy másik azonos helyzetű vállalkozáshoz képest vagyoni előnyt élvez; nem adott magyarázatot arra, hogy a progresszív mértékrendszer miért nem része a referenciarendszernek; nem tárta fel a sávosan progresszív adómértékrendszer által kizárólagosan előnyben részesített vállalkozások kategóriáját; illetve nem indokolta meg, miért nem tartotta kielégítőnek a magyar hatóságok által az adóalanyoknál és az adóhatóságnál felmerülő költségekre vonatkozóan adott kimutatást.

3. A harmadik, a hatáskörrel való visszaélésre alapított jogi érv

A Bizottság visszaélt az állami támogatások vizsgálata terén biztosított hatáskörével a megtámadott határozat elfogadásakor, illetve amikor jogellenes állami támogatásnak minősítve megtiltotta a kizárólagos tagállami kompetenciába tartozó adójogszabály alapján az adók beszedését, figyelmen kívül hagyva azt, hogy a Bíróságnak, illetve a Törvényszéknek még nincs kialakult ítélkezési gyakorlata arra nézve, hogy az érintett adónem állami támogatásnak minősül-e egyáltalán.

IV. A Törvényszék 2017. január 25-i ítélete – Sun System Kereskedelmi és Szolgáltató kontra EUIPO – Hollandimpex Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. (Choco Love) (T-325/15. sz. ügy)²²

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Sun System Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. viseli a saját, valamint az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) költségeit.

V. A Törvényszék 2017. február 3-i ítélete – Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe kontra Bizottság (T-646/13. sz. ügy)

1) A Törvényszék a „Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe” című európai polgári kezdeményezésre irányuló javaslat nyilvántartásba vétele iránti kérelmet elutasító 2013. szeptember 13-i C(2013) 5969 final bizottsági határozatot megsemmisíti.

2) Az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit, valamint a Bürgerausschuss für die Bürgerinitiative Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe részéről felmerült költségeket.

3) Magyarország, a Szlovák Köztársaság és Románia maguk viselik saját költségeiket.

VI. A Közszolgálati Törvényszék F-97/13. sz., Gyarmathy kontra FRA ügyben 2015. március 5-én hozott ítélete ellen Gyarmathy Valéria Anna által 2016. november 24-én benyújtott fellebbezés (T-196/15. P. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Kérelmek:

A fellebbező azt kéri, hogy a Törvényszék:

— teljes egészében helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet és adjon helyt az első fokon előterjesztett kereseti kérelmek egészének;

²² A keresetet l.: Hírlevél VI. évfolyam 9. szám, Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt, XIV. sz. alatt.

— az alperest kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

Fellebbezése alátámasztása érdekében a fellebbező öt jogalapra hivatkozik.

1. Az első jogalap a bizonyítékok elferdítésén és az álláshirdetés feltételeinek való meg nem felelés kérdésével kapcsolatos tényeknek a Közzolgálati Törvényszék általi, tárgyilag pontatlan értékelésén alapul.

2. A második jogalap azon alapul, hogy a Közzolgálati Törvényszék a felperest az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikke és az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény 6. cikkének (1) bekezdése értelmében megillető tisztességes eljáráshoz való joggal ellentétesen nem indokolta megfelelően a kiválasztási eljárással kapcsolatos határozatát.

3. A harmadik jogalap azon alapul, hogy a Közzolgálati Törvényszék nem hozott további olyan eljárási intézkedéseket, amelyek lehetővé tették volna a felperes számára a kiválasztási eljárás pártatlanságával, objektivitásával, illetve függetlenségével kapcsolatos kereseti kérelmének alátámasztását.

4. A negyedik jogalap a Közzolgálati Törvényszék hibás jogértelmezésén alapul, mivel az azzal az indokkal elfogadhatatlannak minősítette a felperes által első fokon előterjesztett, az érintett állás betöltésével kapcsolatos jogalapot, hogy arra nem hivatkozott a pert megelőző eljárásban.

5. Az ötödik jogalap a Közzolgálati Törvényszék hibás jogértelmezésén alapul, mivel az azzal az indokkal elfogadhatatlannak minősítette a felperes által első fokon előterjesztett, a kiválasztási bizottság szabálytalan összetételével és a nem alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvével kapcsolatos jogalapot, hogy arra nem hivatkozott a pert megelőző eljárásban és nem állt szoros kapcsolatban a panasz jogalapjaival (az összhang szabálya).

A Kúria uniós jogi tárgyú határozatai

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Gazdasági ügyszak

Gfv.VII.30.560/2016/5.; Gfv.VII.30.567/2016/6.; Gfv.VII.30.570/2016/6.; Gfv.VII.30.571/2016/5.

Deviza-alapú kölcsönszerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránti perben a permegszüntetést megalapozó jogszabályi feltételek.

I. A felperes felülvizsgálati kérelmükben előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését indítványozta, ezért a Kúria először azt vizsgálta, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) 267. cikk (3) bekezdése alapján előterjesztési kötelezettsége fennáll-e. Az EUMSZ 267. cikk (2) bekezdése szerint ezen eljárás kezdeményezésére akkor kerülhet sor, ha az Európai Unió Bíróságától (a továbbiakban: EU Bíróság) a konkrét jogvita eldöntése szempontjából lényeges uniós jogszabály értelmezése szükséges. Nincs helye előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének, ha a felmerülő jogkérdés az ügy elbírálása szempontjából nem releváns, a hivatkozott uniós rendelkezést az EU Bíróság már értelmezte, vagy az uniós jog helyes értelmezése annyira nyilvánvaló, hogy azzal kapcsolatban ésszerű kétség nem merül fel (283/81.sz. CILFIT-ügy, 21. pont). A Kúria e feltételek figyelembevételével vizsgálta az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének szükségességét, illetve kötelezettségét és úgy ítélte, hogy a felperes által felvetett jogkérdések tekintetében – az adott kereseti kérelem mellett, az eljárás jelen szakaszában ismertté vált tények alapján – az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének feltételei nem állnak fenn, figyelemmel a később kifejtett indokokra is. A felperes erre irányuló kérelmét mindezek alapján a Pp. 155/A. § (2) bekezdése szerint elutasította.

II. A felperes felülvizsgálati kérelmében lényegében azért tartotta jogszabálysértőnek a jogerős végzést, mert – álláspontja szerint – a 2014. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: DH1. tv.) és a 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2. tv.) alkalmazása a 93/13/EGK tanácsi irányelv (a továbbiakban: fogyasztói irányelv) több rendelkezésébe, elsődlegesen a 6. és 7. cikkébe ütközik. A Kúriának e hivatkozásra tekintettel arról kellett döntenie, hogy a perben eljáró bíróságoknak a fogyasztói irányelv rendelkezéseit értelmezve egyrészt a kereset tárgyává tett szerződési rendelkezés, másrészt hivatalból a szerződés más rendelkezései tisztességtelenségét kellett-e vizsgálnia. A DH1. törvény 4. § (2) bekezdése a Kúria 2/2014. PJE határozatán alapul, amelynek indokolása az EU Bíróság C-26/13. sz. Kásler-ügyben hozott ítéletében kifejtett jogértelmezést vette át. A hivatkozott törvényi rendelkezés alapján az egyoldalú kamat-, költség-, díjemelést lehetővé tevő rendelkezések tisztességtelenek, kivéve, ha a tisztességtelenség törvényi vélelmét a pénzügyi intézménynek egy speciális – az Alkotmánybíróság több ítéletében kvázi közérdekű pernek minősített – eljárás keretében sikerült megdöntenie. A törvény egyúttal kötelezte a pénzügyi intézményeket a tisztességtelenül felvett kamat, költség, díj visszafizetésére, vagyis az elszámolásra. Amennyiben a fogyasztó az elszámolás eredményét vitatta, lényegében három fórum – ezen belül két bírósági szint – állt a rendelkezésére jogai érvényesítésére.

A Kúria megítélése szerint az EU Bíróságnak a fenti irányelvvel kapcsolatos – részben a felperes által is hivatkozott – joggyakorlata alapján nem állapítható meg az a kötelezettség, hogy a tagállami bíróságoknak részleges érvénytelenség megállapítására irányuló perekben – erre irányuló kereseti kérelem hiányában – a fogyasztói szerződés egészét, minden egyes egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel esetleges tisztességtelenségét hivatalból kellene vizsgálniuk. Az EU Bíróság csak a kereseti kérelem alapjául szolgáló ÁSZF rendelkezések vonatkozásában állapított meg többlet eljárásjogi kötelezettséget a tagállami bíróságok számára (így többek között: C-488/11. sz., Asbeek Brusse ügyben hozott ítélet, 39. pont; C-470/12. sz., Pohotovost²-ügyben hozott ítélet, 40.pont), de egyik ítéletében sem törte át a tagállami polgári eljárásjogok legfontosabb alapvető szintű rendelkezését, a kérelemhez kötöttség elvét úgy, ahogy arra felperes hivatkozott. Egyértelműen nem áll fenn a kereset tárgyává nem tett szerződéses rendelkezések tisztességtelensége vizsgálatának kötelezettsége, ha az adott kereseti kérelem érdemben jogszerűen elbírálásra nem került, nem kerülhetett.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Polgári ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Közigazgatási ügyszak

Kfv.I.35.326/2016/7.

Az adóhatóság és a bíróság feladata annak megállapítása, hogy fennállnak-e a visszaélésszerű magatartás megállapításának feltételei, az Unió Bíróságának Halifax ügyben kimunkált tesztje alapján.

A perbeli esetben az alperes az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban: Art.) 2. § (1) bekezdésére alapozva tagadta meg a felperes adólevonási jogát. Az Art. szabályozása általánosságban határozza meg a rendeltetésszerű joggyakorlást, pontos elhatárolást, hogy az milyen magatartással valósul meg és mely körülmények fennállása esetén állapítható meg nem ad, a jogalkalmazóra bízva a konkrét eset releváns tényállási elemeinek értékelése alapján annak meghatározását. E törvényi rendelkezés értelmezése során azonban figyelemmel kell lenni az Európai Unió Bíróságának a Halifax (C-255/02), és Part-Service (C-425/06) ügyekben a visszaélésszerű magatartás és az adókikerülés kapcsán kifejtett tételeire is.

A Halifax-ügyben a Bíróság az alábbiakat rögzítette:”A visszaélésszerű magatartás megállapításához egyrészt az szükséges, hogy a hatodik irányelv és az azt átültető nemzeti jogszabályok vonatkozó

rendelkezéseiben előírt feltételek formális fennállása ellenére az érintett ügyletek eredménye olyan adóelőny megszerzése lenne, amely ellentétes a fenti rendelkezések célkitűzéseivel. Másrészt az objektív elemek összességéből következnie kell annak, hogy az érintett ügyletek alapvető célja az adóelőny megszerzése.” (86.pont)

Tehát a visszaélészerű magatartás megállapításához az ügylet elemzését két szempontból kell elvégezni: egyrészt az érintett ügyletek eredményét kell vizsgálni, másrészt objektív körülmények összességéből ki kell tűnnie, hogy a szóban forgó ügyletek elsődleges célja valamely adóelőny megszerzése. A visszaélészerű magatartás tilalma nem releváns azokban az esetekben, amikor a végzett gazdasági tevékenységnek lehet más magyarázata is, mint pusztán az adóelőny elérése. Azt is leszögezte, hogy annak nincs jelentősége, hogy az ügylet formálisan megfelel az irányelv, illetve azt átültető nemzeti jogi előírásnak. Így az a felperesi érvelés, hogy a szerződések és az ehhez kapcsolódó dokumentáció hiánytalan, az semmilyen hibában nem szenved, az ügylet megítélésekor nem bír jelentőséggel.

Az ügyletek valós tartalmának és jelentésének megállapítása során az ügyletek tisztán mesterséges jellege, valamint az adóteher-csökkentési tervben érintett gazdasági szereplők közötti jogi, gazdasági vagy személyes kapcsolatok utalhatnak.

Annak vizsgálata, hogy a felek által kötött ügylet tisztán mesterségesen létrehozott, kizárólag adóelőny elérése céljából jött létre, az adóhatóság feladatát képezte a közigazgatási eljárásban az Art. 97. § (4) bekezdése alapján, mely feladatának maradéktalanul nem tett eleget. Az adóhatóság és az elsőfokú bíróság által rögzített tényállásból ugyanis nem megállapítható, hogy az ügylet milyen adóelőny elérésére irányult, és ebből következően az adólevonási jog gyakorlása nem rendeltetészerű. A felek között személyi kapcsolat, összefonódás nem volt kimutatható és a felperes részéről nem merült fel olyan objektív körülmény mely bármilyen csalárd magatartásra utalt volna.

Az adóhatóság csak állította, de nem bizonyította, hogy az ügylettel a felperes adóelőnyhöz jutott, annak mibenlétét határozatában nem részletezte. Attól, hogy nem a felperes volt a közösségi beszerző, hanem egy belföldi ügylet keretében szerezte meg a gép tulajdonjogát még egyértelműen az adóelőnyre következtetni nem lehet. Ugyanis ebben az esetben az adólevonási joga a felperesnek az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (továbbiakban: Áfa tv.) 119. §-a alapján akkor keletkezett volna, amikor az ügyletre vonatkozó fizetendő adót meg kellett állapítania. A felperes az ügylet ilyen elszámolása esetén is ugyanabban a helyzetben volt, mint a perbeli ügylet megvalósulása esetén.

A felperes adóelőnye akkor lett volna tetten érhető, ha a számlakibocsátó és felperes között fiktív ügylet zajlik, a számlakibocsátó részére csak papíron teljesít, a valóságban nem, vagy ugyan van közöttük teljesítés, de a megfizetett összeg visszafizetésre kerül a felperes részére. Ehhez járulna hozzá a számlakibocsátó bevallási és befizetési kötelezettségének hiánya, melyből következően az államháztartást kár éri az adó meg nem fizetése okán. Ilyen tényállást azonban az alperes nem tárt fel, arra nem hivatkozott. Az alperes arra sem utalt, hogy a felek között a gép vételára tekintetében bármilyen fiktivitás, túlárazás lenne a magasabb adótartalom visszaigénylése okán.

A számlakibocsátónál az adóvizsgálat során feltárt körülmények nem alapozhatják meg az ügylet átminősítését, mivel a felperes ezekre a körülményekre a legnagyobb körültekintés mellett sem következtethetett: a bankszámlára történő utalással, a gyártó részéről történő teljesítéssel, a gép leszállításával a termékértékesítés a valóságban megtörtént. A belga gyártó is a számlakibocsátó és közte létrejövő kapcsolatot támasztotta alá, a felperesre csak mint közvetítőre utalt. A feltárt tényállásból semmi sem utal arra, hogy az ténylegesen nem számlakibocsátó és a belga gyártó, majd a számlakibocsátó és felperes között zajlott. Pusztán abból, hogy számlakibocsátó a közösségi beszerzésből fakadó befizetési kötelezettségét, más belföldi beszerzés utáni levonással kívánta kompenzálni, és ebből fakadóan nem teljesítette befizetési kötelezettségét anélkül, hogy a felperessel kapcsolatban bármilyen személyi, gazdasági, illetve egyéb összefonódása kimutatható lenne, nem vezethetnek az adóelőny elérésének jogszerű megállapítására.

Kfv.I.35.464/2016/5.

Abból, hogy a felperes milyen típusú támogatásban részesült nem lehet következtetni az áfa levonási jog jogszerűtlen gyakorlására, hanem azt kell vizsgálni, hogy az adózó az adott terméket, vagy szolgáltatást adóköteles termékértékesítése, szolgáltatásnyújtása érdekében használja, vagy hasznosítja. Az azonnali és közvetlen kapcsolat megléte-, vagy hiánya az adóalany gazdasági tevékenységének függvényében ténykérdés, melyre nézve a Pp. bizonyítási szabályai alkalmazandók.

Nem a támogatás jogcímének a jogszabályi elnevezése határozza meg azt, hogy gazdasági tevékenységhez közvetlenül kapcsolódó beruházásról van-e szó vagy sem, hanem ez egy bizonyítandó ténykérdés.

Az adójogviszonyok vizsgálata során a számvitelben meghatározott beruházás fogalmat kell kiindulási pontnak tekinteni. A számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (továbbiakban: Sztv.) 3. § (4) bekezdés 7. pontja definiálja azt, és a beruházások célja szerint megkülönböztethetők termelő és nem termelő jellegűek. A nem termelő mezőgazdasági beruházásokhoz kapcsolódó áfa levonási jog gyakorolhatóságát nem befolyásolja sem a támogatás nettó összege, sem vissza nem térítendő jellege, sem jogcíme. Abból tehát hogy a felperes milyen támogatásban részesült, nem lehet következtetni az áfa levonási jog jogszerűtlen gyakorlására, hanem azt kell vizsgálni, hogy az adózó az adott terméket, vagy szolgáltatást adóköteles termékértékesítése, szolgáltatásnyújtása érdekében használja, vagy hasznosítja. E tekintetben pedig az Európai Unió Bíróságának ítéletei adnak iránymutatást.

A Bíróság ítéleteiben kifejtette, hogy a konkrét beszerzési ügyletnek fő szabály szerint közvetlen és azonnali kapcsolatban kell állnia a HÉA levonására jogosító értékesítési ügylettel vagy ügyletekkel ahhoz, hogy az adóalany jogosult legyen a héa levonására, és a levonás mértéke megállapítható legyen. A beszerzett termékeket és az igénybe vett szolgáltatásokat terhelő héa levonásának joga ezért azzal a feltétellel gyakorolható, hogy a beszerzés vagy az igénybevétel érdekében felmerült költségek az adólevonásra jogosító adóköteles tevékenységek árának alkotóelemét képezik. Azt is kimondta, hogy az adóalany azonban akkor is jogosult az adólevonásra, ha nem áll fenn közvetlen és azonnali kapcsolat a konkrét beszerzési ügylet és a levonásra jogosító értékesítési ügylet vagy ügyletek között, amennyiben a szóban forgó szolgáltatások ezen adóalany általános költségeinek részét képezik, és mint ilyenek, az adóalany termékei vagy szolgáltatásai árának alkotóelemei. Az ilyen költségek ugyanis közvetlen és azonnali kapcsolatban állnak az adóalany gazdasági tevékenységének egészével. (C-98/98 Midland Bank 31. pont, C-465/03 Kretztechnik 36. pont)

A „közvetlen és azonnali kapcsolat” jellegére vonatkozóan a Bíróság megállapította, hogy hiábavaló lenne e tekintetben pontosabb megfogalmazás kidolgozását megkísérelni. A kereskedelmi és szakmai ügyletek különbözőségére tekintettel ugyanis lehetetlen pontosabban megállapítani az összes elképzelhető esetben azt a kapcsolatot, amelynek a beszerzési ügylet és az értékesítési ügylet között az előzetesen felszámított héa levonhatóságához fenn kell állnia. A közvetlen kapcsolat követelményének az alkalmazása az adóhatóságok és a nemzeti bíróságok feladata, ez utóbbiaknak kell figyelembe venniük az összes olyan körülményt, amelyek között a szóban forgó ügyleteket lebonyolítják.

A 2015. október 22-i C-126/14. számú Sveda ügyben a fenti álláspontot erősítette meg ismételten az Unió Bírósága. Az ügy tényállása szerint az adózó a nyilvánosság számára térítésmentesen hozzáférhető „balti mitológiai rekreációs és tanösvény” című projekt megvalósításához állami támogatást kapott. Az ösvény létrehozása nem csupán a lakosság rekreációs céljait szolgálta, hanem az adózó számára lehetőség biztosított a nyilvánosság számára ajándéktárgyak, ételek, italok értékesítésére. A héa levonási jog gyakorolhatóságához kapcsolódó kétséget az idézte elő, hogy az érintett tárgyi eszközöket a nyilvánosság általi térítésmentes, közvetlen használatra szánták.

A fentiek esetekből levonható általános következtetés az, hogy a héa/áfa levonására akkor kerülhet sor, ha bizonyított a beszerzési ügyletekhez kapcsolódó kiadások és az adólevonásra jogosító egy vagy több értékesítési ügylet vagy az adóalany gazdasági tevékenységeinek összessége közötti azonnali és közvetlen kapcsolat, aminek objektív tényezők alapján történő vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata. Az azonnali és közvetlen kapcsolat megléte-, vagy hiánya az adóalany gazdasági tevékenységének függvényében ténykérdés, melyre nézve a Pp. bizonyítási szabályai alkalmazandók.

A felperes a bizonyítás lefolytatására indítványt terjesztett elő, szakvéleményt is csatolt, azonban az

elsőfokú bíróság ennek ellenére a kérdést jogkérdésként kezelte. Emiatt a döntése jogszabálysértő, ezért a Kúria a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította. Az új eljárás során az azonnali és közvetlen kapcsolat meglétének bizonyításra lehetőséget kell biztosítani a felperes részére, akár az általa beszerzett szakvélemény perbeli felhasználásával, annak kiegészítésével, vagy igazságügyi szakértő bevonásával.

Kfv.V.35.509/2016/7.

Adómentes közösségen belüli értékesítés jogszabályi feltételei.

Az 2003. évi XCII. törvény (Art.) 89. § (1) bekezdése értelmében mentes az adó alól a belföldön küldeményként feladott vagy belföldről fuvarozott termék értékesítése igazoltan belföldön kívülre, de a közösség területére, függetlenül attól, hogy a küldeménykénti feladás vagy a fuvarozást akár az értékesítő, akár a beszerző, vagy bármelyikük javára más végzi, egy olyan adóalanynak, aki (amely) ilyen minőségben nem belföldön, hanem a közösség más tagállamában jár el, vagy szintén a közösség más tagállamában nyilvántartásba vett adófizetésre kötelezett nem adó kötelezett személynek.

Az Art. 99. § (2) bekezdése egyértelműen arról rendelkezik, hogy ha az adózót adómentesség, vagy adókedvezmény illeti meg, ezt okirattal vagy más megfelelő módon köteles bizonyítani.

Az adómentes közösségen belüli értékesítésnek nemcsak a nemzeti, hanem a közösségi szabályozás és jogértelmezés miatt is feltétele, hogy a termékkel való tulajdonosként történő rendelkezési jog átszálljon a vevőre és az értékesítő, jelen esetben a felperes, igazolja, hogy a terméket feladták vagy elszállították egy másik tagállamba, és a termék e feladás vagy szállítás során ténylegesen elhagyta a termék értékesítése helye szerinti tagállam területét (C-409/04. ítélet 42. pontja, C-273/11. számú ítélet 31. pontja).

Az előzőekben részletezettek miatt a nemzeti és a közösségi jog szerint a közigazgatási és a peres eljárás során is a felperest terhelte az adómentesség igazolása. Mindebből pedig az következik, hogy a felperes érdekkörébe tartozott az Ltd.-vel kötött szerződés tárgyát képező áruértékesítésre, fuvarozásra vonatkozó okiratok birtoklása és annak igazolása is, hogy minden közösségen belüli adómentes értékesítés tekintetében rendelkezésére álló számviteli bizonylat tartalmilag hiteles.

A rendelkezésre álló iratokból, ahogyan erre az elsőfokú bíróság is helytállóan utalt, egyértelműen megállapítható, hogy míg az áruk kiszállítási címe az Ltd. ciprusi telephelye volt, a CMR okmányokon az áru kiszolgáltatási helyül egy szlovák település szolgált. Ezen a szlovák településen az áru átvételét egy olyan társaság ismerte el, aki az áru vevőjével, a szlovák adóhatóság tájékoztatása szerint sem állt kapcsolatban. A CMR-ekből nem lehetett megállapítani, hogy az áru miként került a vevőhöz, az Ltd.-hez, tekintettel arra, hogy a felperes egyértelműen akként nyilatkozott, hogy a szállítási keretszerződésben foglaltaktól eltérően nem ő, hanem a vevő szállította el az árut, az átvételt mégsem a vevő, hanem egy harmadik társaság végezte el annak ellenére, hogy a végfelhasználói nyilatkozat alapján az áru reexportálására nem került sor.

A felperes keresetében arra hivatkozott, hogy az s.r.o. átvételi jogosultságát az alapozta meg, hogy az Ltd2. megállapodást kötött arra vonatkozóan, hogy az Ltd2 utasítása alapján az Ltd2-vel üzleti kapcsolatban lévő társaságok áruinak átvételére jogosulttá vált. Ennek alátámasztására azonban a felperes a közigazgatási és a peres eljárás során sem szolgáltatott bizonyítékokat. A peres eljárás során maga is úgy nyilatkozott, hogy az Ltd. és az Ltd2 közötti kapcsolat meglétéről nincs tudomása, így egyáltalán nem merült fel hitelt érdemlő adat arra vonatkozóan, hogy az Ltd2-vel az Ltd. olyan kapcsolatban állt volna, amely az s.r.o. átvételi jogosultságát megalapozhatta volna.

A szállítási keretszerződésben foglaltaktól eltérően a fuvarozást is a vevő végezte, de a CMR-ben szereplő adatok a számlákon és a fuvarozási szerződésben, továbbá a végfelhasználói nyilatkozatokban foglaltaktól eltérnek. Az alperes és az elsőfokú bíróság is megalapozottan hivatkozott arra, hogy a felperesnek a tőle elvárható ésszerű intézkedések megtétele esetén ezt észlelnie kellett volna.

Iratellenes az a felperesi érvelés, mely szerint az adóhatóság nem vizsgálta, hogy tanúsította-e vagy

sem a tőle elvárható körütekintést, illetve megtett-e vagy sem minden ésszerűen elvárható intézkedést annak érdekében, hogy az általa teljesített ügyletek ne vezessen adókiátszáshoz. Az elsőfokú bíróság iratszerűen utalt arra, hogy az elsőfokú határozat az e körben felperes terhére értékelt körülményeket okszerű mérlegelés eredményeként helytállóan tartalmazza. Figyelemmel az Ltd. honosságára, továbbá a szlovákiai kiszolgáltatási helyre, a vevő és az átvevő eltérésére, egyértelműen megállapítható, hogy a felperes által felismerhetőek lettek volna az adómentesség feltételeit lerontó tények.

Hangsúlyozta a Kúria is, hogy a felperes és az Ltd. által kötött keretszerződés szerint az Ltd.-t G.F. képviseli. Nincs arra vonatkozó adat, hogy az e körben felperes által előadottak igazolhatóak, megállapíthatók, kereseti érvelést alátámaszthatók lennének.

A felperes semmivel nem bizonyította azon érvelését sem, hogy az alperes nem teljesítette az Art. 97. § (4)-(6) bekezdései szerinti kötelezettségét, különös tekintettel arra, hogy a bizonyítás az Art. 99. § (2) bekezdése alapján őt terhelte.

A felperes, ahogyan erre az elsőfokú bíróság iratszerűen és helytállóan utalt, áfa mértéket számláin nem tüntetett fel, ezért az Áfa tv. 65. §-a alapján, figyelemmel az Áfa tv. 259. § 6. pontjára is, a számlákon feltüntetett ellenérték képezi az adó alapját. A felperes által e körben megjelölt eseti döntések nem a perrel azonos ténybeli és jogi megítélésű kérdésekben hozott határozatok.

Az alperes bizonyította, hogy a perrel érintett nemzetközi fuvarleveleken feltüntetett rendszámú gépjármű bizonyítottan nem lépett ki Magyarország területéről, ezért nincs ügy érdemi eldöntésére kiható jelentősége a felperes által hivatkozott cégbejegyzésnek, a közösségi adószám érvényességének, a könyvvizsgáló véleményének. A felperes, ahogyan ezt az alperes és az elsőfokú bíróság is ítéletében helytállóan megállapította, a rendelkezésre álló bizonyítékok szerint nem járt el kellő körütekintéssel és nem tett meg minden ésszerűen elvárható intézkedést az adókiátság elkerülése érdekében.

A felperes nem tudott megjelölni egyetlen egy olyan konkrét adatot, tény, vagy körülményt sem, amelyet az alperes, továbbá az elsőfokú bíróság a jogkövetkezmények alkalmazásánál figyelmen kívül hagyott volna. Érvelésével ellentétben jelen ügyben nem merült fel olyan jogkérdés, amely előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését indokolta volna.

Kfv.I.35.652/2016/4.

Az ügyben eljáró nemzeti bíróság feladata, hogy az Unió Bírósága által kidolgozott teszt alkalmazása útján vizsgálja az áfalevonási jog megalapozásának jogszerűségét.

Az 5/2016. (IX.26.) KMK vélemény (a továbbiakban: KMK vélemény) 2. pontja szerint, ha a gazdasági esemény megvalósult, de nem a számlában szereplő felek között, akkor – a tényállás függvényében – vizsgálni lehet, hogy a számlabefogadó tudott-e, illetve tudnia kellett volna-e az adókiátszásról, adócsalásról.

Ezt az elemzést az elsőfokú bíróság a szükséges mértékben elvégezte, kitért az azt igazoló körülményekre és ezzel összefüggésben a Pp. 213. § (1) bekezdésének sérelme sem rögzíthető. Tévesen hivatkozik a felperes a Part Service Srl. (C-425/06) ügyben hozott döntésre, mert abban egy egységet képező ügylet mesterséges felosztásából eredő adóelőny megállapítása volt a kérdés, melyben utal ugyan a Bíróság a visszaélészerű magatartás megállapításának feltételeire, de a perbeli esetben az áfa levonás jogszerűségét a Mahagében-Dávid, Tóth és azt követő ügyekben kifejtett elvek mentén, a tudta/tudnia kellett volna teszt alkalmazásával kellett megítélni.

E teszt lényege a következő három pontban foglalható össze:

- 1) a számla kibocsátója által elkövetett csalásokat vagy szabálytalanságokat megállapító adóhatóságnak – objektív körülmények alapján, és anélkül, hogy a számla címzettjét olyan ellenőrzésre köteleznék, amely nem feladata – kell bizonyítania, hogy e címzett tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy a levonási jog megalapozására hivatkozott ügylet áfacsalás részét képezi, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia (lásd ebben az értelemben: Bonik-ítélet, C-285/11,

EU: C:2012:774, 45. pont; LVK – 56 ítélet, C-643/11, EU: C:2013:55, 64. pont).

- 2) Adott esetben az áfalevonási jogát gyakorolni kívánó adóalanytól az arról való meggyőződés érdekében ésszerűen elvárható intézkedések, hogy az általa teljesített ügyletekkel nem vesz részt az értékesítési láncban korábban eljáró gazdasági szereplő által elkövetett adócsalásban, alapvetően az adott ügy körülményeitől függenek (lásd: Mahagében és Dávid ítélet, C-80/11 és C-142/11, EU:C:2012:373, 59. pont; Jagiełło-végzés, C-33/13, EU:C:2014:184, 37. pont).
- 3) Az áfalevonási jogát gyakorolni kívánó adóalanyt, amennyiben szabálytalanságra vagy csalásra utaló körülményekről van tudomása, kötelezhetik, hogy a megbízhatóságáról való meggyőződés érdekében tájékozódjon azon másik gazdasági szereplő felől, amelytől termékeket vagy szolgáltatásokat kíván beszerezni. Az adóhatóság általános jelleggel nem követelheti meg ezen adóalanytól egyfelől, hogy az arról való meggyőződés érdekében, hogy a korábban teljesített ügyletekkel kapcsolatban nem történt szabálytalanság vagy csalás, ellenőrizze, hogy az e jog gyakorlásának alapjául szolgáló termékekre és szolgáltatásokra vonatkozó számla kibocsátója rendelkezik-e a szóban forgó termékekkel, és képes-e azok szállítására, illetőleg hogy héabevallási és -fizetési kötelezettségének eleget tesz-e, vagy másfelől, hogy e vonatkozásban rendelkezzen iratokkal (lásd ebben az értelemben: Mahagében és Dávid ítélet, C-80/11 és C-142/11, EU:C:2012:373, 60. és 61. pont; Stroy trans ítélet, C-642/11, EU:C:2013:54, 49. pont; Jagiełło-végzés, C-33/13, EU:C:2014:184, 38. és 39. pont).

A Kúria megállapította, hogy az adóhatóság bizonyította az adólevonási jog megtagadására szolgáló objektív tényeket és az elsőfokú bíróság azokat elégségesnek fogadta el. Az elsőfokú bíróság vizsgálta azt is, hogy felperes megtette-e az ésszerű intézkedéseket annak érdekében, hogy felismerje, hogy adókijátszás, illetve adócsalás részesévé válik az érintett ügyletekben. Ezzel kapcsolatos álláspontját is rögzítette, mellyel a Kúria egyetért. Az adóhatóság és a bíróság eljárása nem ellentétes az EUB állandó ítélkezési gyakorlatával.

Kfv.I.35.672/2016/4.

Számlázási láncolat esetén vizsgálendő, hogy annak kialakítása ésszerű gazdasági indokokkal magyarázható-e, illetve történt-e a láncolatban adókijátszás.

Az áfa levonási jog érvényesítésénél az alábbi logikai lépéseket kell követni: először azt kell vizsgálni, hogy van-e ésszerű gazdasági indoka a láncolat létrejöttének. A Kúria álláspontja szerint a perbeli esetben a felperes nem bizonyította, hogy megfelelő gazdasági indoka volt annak, hogy 4 lépcsőben történjen meg a megbízás végrehajtása. A második vizsgálendő szempont, hogy keletkezett-e a láncolatban adóelőny. Ez nyilvánvalóan bizonyított tény, hiszen a láncolat legalján szereplő vállalkozások az adót nem fizették meg. Ha ez a két feltétel megállapítható, akkor vizsgálni kell az Európai Unió Bírósága által kidolgozott klauzulát: vajon a számlabefogadó tudott, vagy tudnia kellett arról, hogy adókijátszásban vett részt. Ennek a kérdésnek az eldöntésénél pedig a jogügylet, a gazdasági esemény körülményeit kell figyelembe venni. Ebben az esetben az általános ismert adóhatósági gyakorlathoz képest is jó néhány olyan körülményt tárt fel az adóhatóság, amelyek azt a megállapítást, hogy a felperesnek tudnia kellett az adókijátszásról, alátámasztják. Az alperes helytállóan következtetett a tudati ismeretre a rendelkezésre álló fentebb már kiemelt körülmények alapján.

Kfv.I.35.680/2016/4.

Ha a nyújtott szolgáltatás és a kapott támogatás között közvetlen kapcsolat áll fenn, mivel a fizetett összeg egyedileg meghatározható, ilyen jogviszony keretében nyújtott szolgáltatás tényleges ellenértékét képezi.

2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.)

A perbeli jogvita elbírálásakor - ahogy arra az elsőfokú bíróság helyesen utalt - a felek között létrejött szerződések tartalmát kellett vizsgálni, annak meghatározása érdekében, hogy a kapott támogatás

2007. évi CXXVII. törvény (továbbiakban Áfa tv.) szerinti minősítése elvégezhető legyen. Annak van ugyanis jelentősége, hogy az az ügylet, melyről a perbeli esetben szó van, minősülhet-e az Áfa törvény szerinti szolgáltatásnyújtásnak, és azt is vizsgálni szükséges, hogy azt ellenérték fejében teljesítették-e.

Az Európai Unió Bíróságának ide vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlata értelmében a szolgáltatásnyújtás csak akkor minősül a héa irányelv értelmében ellenszolgáltatás fejében teljesítettnek, ha a szolgáltatásnyújtó és a szolgáltatást igénybe vevő között olyan jogviszony van, amelynek keretében szolgáltatások kölcsönös nyújtása történik úgy, hogy a szolgáltatásnyújtó által kapott juttatás képezi a szolgáltatást igénybe vevő számára nyújtott szolgáltatás tényleges ellenértékét (C-11/15 21. pont, C-37/16. 25. pont)

Az elsőfokú bíróság a sportszövetségek és a felperes között létrejött szerződések helyes értelmezése alapján állapította meg a tényállást. A felperes a különböző szövetségekkel kötött megbízási szerződések, együttműködési megállapodások alapján szervezte meg a sportrendezvényeket. A támogatás összege a költségek ismeretében került meghatározásra, a szövetségtől elvárt feladatok teljesítése érdekében. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az ügyleteket olyan kétoldalú jogügyletnek minősítette, amiből mindkét fél részére kötelezettségek keletkeztek. Ha a felek szerződésben meghatározták azokat a feladatokat, amiket a támogatás fejében a másik félnek teljesítenie kellett akkor a támogatás ellenértéknek minősül. Márpedig a szerződések részletesen kidolgozottak, konkrét elvárásokkal meghatározott formában egy- egy sporteseményhez kapcsolódóan kerültek kidolgozásra. Ha a nyújtott szolgáltatás és a kapott ellenérték között közvetlen kapcsolat áll fenn, mivel a fizetett összeg egyedileg meghatározható, ilyen jogviszony keretében nyújtott szolgáltatás tényleges ellenértékét képezi. (C-277/05. 19. pont)

Az Áfa törvény 65. §-a úgy rendelkezik, hogy termék értékesítése, szolgáltatás nyújtása esetében az adó alapja – fő szabályként – a pénzben kifejezett ellenérték, amelyet a jogosult kap vagy kapnia kell akár a termék beszerzőjétől, szolgáltatás igénybe vevőjétől, akár harmadik féltől, ideértve a támogatások bármely olyan formáját is, amely a termék értékesítésének, szolgáltatás nyújtásának árát (díját) közvetlenül befolyásolja.

A fentiek alapján a támogatás ellenértékként történő minősítésére helytállóan került sor az elsőfokú bíróság részéről. A szövetségek válasz leveleinek figyelmen kívül hagyása nem valósított meg jogszabálysértést, mert a bíróság jogkérdésben döntött, arról hogy a felek között létrejött szerződések alapján a szolgáltatásnyújtás megvalósult-e és a kapott támogatás ellenértéknek minősült-e. E feladatának a jogszabályok helyes alkalmazásával eleget tett, ítélete nem sért jogszabályt.

Kfv.VI.35.715/2016/6.

A befolyásoló részesedés megszerzéséhez szükséges pénzügyi forrás eredetének törvényes volta akkor igazolt, ha a kérelmező bizonyítja a jövedelem megszerzését, annak későbbi rendelkezésre állását és a köztük fennálló folyamatos összefüggést.

A 2013. évi CCXXXVII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 15. § (1) bekezdés e) pontja értelmében a Felügyelet engedélye szükséges a pénzügyi vállalkozás befolyásoló részesedésének megszerzéséhez vagy a befolyásoló részesedés e törvényben meghatározott mértéket elérő növeléséhez. A 18. § (2) bekezdés b) pontja szerint az alapító, ha a pénzügyi intézményben befolyásoló részesedést kíván szerezni, az (1) bekezdésben foglaltakon kívül az engedély iránti kérelemhez mellékeli a befolyásoló részesedés megszerzéséhez szükséges pénzügyi forrás törvényes eredetének igazolását. A 125. § a) pontja kimondja, a pénzügyi intézmény befolyásoló részesedéssel rendelkező tagja csak olyan személy lehet, aki (amely) független a pénzügyi intézmény óvatos, körültekintő és megbízható (a továbbiakban együtt: prudens) működését veszélyeztető befolyástól, jó üzleti hírnévvel rendelkezik, valamint biztosítani képes a pénzügyi intézmény megbízható, gondos tagi irányítását és ellenőrzését. A 131. § (1) bekezdés a) pontja alapján a Felügyelet a 126. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott engedély iránti kérelmet elutasítja, ha a kérelmező tevékenysége, illetve a pénzügyi intézményre gyakorolt befolyása veszélyezteti a pénzügyi intézmény független, megbízható és körültekintő tagi irányítását. 131. § (2) bekezdés b) pontja értelmében az engedélyt kérő személy vagy tagjának, vezető tisztségviselőjének tevékenysége, illetve a pénzügyi intézményre gyakorolt befolyása különösen akkor

veszélyezteti a pénzügyi intézmény független, megbízható és körültekintő tagi irányítását, ha nem bizonyítható a részesedésszerzéshez felhasznált pénzeszközök eredetének törvényessége vagy a pénzeszközök tulajdonosaként megjelölt személy adatainak valóságosága.

A 2013/36/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban: Irányelv) 23. cikk (1) bekezdése tartalmazza az értékelési kritériumokat. A 23. cikk (4) bekezdése szerint a tagállamok közzéteszik az értékeléshez szükséges és a 22. cikk (1) bekezdésében említett bejelentés időpontjában az illetékes hatóságok számára nyújtandó információk listáját. A kért információknak arányosnak kell lenniük, és azokat a részesedést szerezni kívánó személy és a szándékolt részesedésszerzés jellegéhez kell igazítani. A tagállamok nem kérhetnek a prudenciális értékelés szempontjából nem a tárgyhoz tartozó információkat.

A Kúriának abban kell döntenie, hogy az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte-e a Hpt. és az Irányelv hivatkozott rendelkezéseit, ezekhez kapcsolódóan érvelése jogszerű-e a befolyásoló részesedés megszerzéséhez szükséges pénzügyi forrás törvényes eredetének igazolása körében.

A perben nem volt vitás, hogy a felperes bankszámláján 2015. október 1-jén több mint 232.000.000.- forint állt rendelkezésére, e mellett a 2004-2014. közötti időszakban összesen több mint 553.000.000.- forint Magyarországon szerzett és adózott jövedelemmel bírt, melynek döntő hányadát a 2004-2010. években szerezte. Az alperesi és bírósági okfejtés azon alapult, hogy a felperes nem igazolta, miszerint a pénzügyi vállalkozás 20%-os tulajdonrészét azokból a törvényes jövedelmekből kívánja megszerezni, melyek a 2004-2010. évekre kiállított igazolásokban vannak feltüntetve, mert az időmúlásra tekintettel pusztán ezen dokumentumokkal nem igazolható a 2010-ig megszerzett jövedelem és a 2015-ben rendelkezésre álló összeg közötti összefüggés. Ez által nem bizonyított a megszerzéshez szükséges pénzügyi forrás törvényes eredete. A felperes ezzel szemben kifejtette, nincs jogszabályi alapja annak, miszerint kötelezhető lenne az általa igazoltan, törvényesen szerzett pénzügyi eszközök felhasználásának tételes – és egyben folyamatos – bemutatására.

A Hpt. 18. § (2) bekezdés b) pontja a befolyásoló részesedés megszerzéséhez szükséges pénzügyi forrás törvényes eredetének igazolását írja elő, míg a 131. § (2) bekezdés b) pontja a kérelem elutasítását írja elő, ha nem bizonyítható a részesedésszerzéshez felhasznált pénzeszközök eredetének törvényessége. A Hpt. az értelmező rendelkezések között nem definiálja a törvényes eredetet, alapelveket nem határoz meg, ezért alkalmazandó az Alaptörvény 28. cikkében lefektetett értelmezési alapelv. E szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. Az Alkotmánybíróság többek között a 7/2013. (III.1.) AB határozatában is rámutatott, az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvénynek ez a rendelkezése a bíróságok számára alkotmányos kötelezettségként írja elő, hogy ítélező tevékenységük során a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék.

A Kúria a „törvényes eredet” értelmezésénél vonatkozásában az Alaptörvény 28. cikkének megfelelően eljárva kiemelte, hogy nem ért egyet a szűkítő értelmezéssel, mely a megszerzéshez szükséges pénzügyi forrás törvényes eredetének igazolására elégségesnek tekinti a szerzési szándék időpontjában történő pénzeszköz rendelkezésre állásának igazolását és a jövedelem jóval korábbi időpontban megvalósuló megszerzésének bizonyítását, a nélkül, hogy a kettő közötti folyamatos kapcsolat igazolható lenne. Ezzel szemben nem sérti a Hpt. és az Irányelv felhívott rendelkezéseit az alperes, valamint a bíróság azon okfejtése, mely szerint a felperes által okiratokkal bizonyított jövedelemszerzés és a bankszámlán rendelkezésre álló pénzügyi összeg közötti összefüggést a kérelmezőnek bizonyítania kell, mert csak így igazolt a pénzügyi forrás törvényes eredete, és kizárt, hogy a kérelmező nem ismeretlen eredetű pénzügyi összeg felhasználásával fizeti ki a részesedését.

A Hpt.-ben megjelölt, a magyar nemzeti hatóság által kért információk a jogügylet jellegéhez, jelentőségéhez képest arányosak és a részesedés megszerzéséhez, mint az eljárás tárgyához kapcsolódnak, így nem sérült az Irányelv 23. cikk (4) bekezdése sem.

Kfv.I.35.738/2016/4.

Ha a számlában foglalt gazdasági események a felek között jöttek létre, nem mellőzhető az EUB által kimunkált teszt alkalmazása.

A Kúria elsődlegesen annak megvizsgálását írta elő, hogy a gazdasági események a számlák szerinti tartalommal és felek között ténylegesen megvalósultak-e. Ennek vizsgálatakor a rendelkezésre álló bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelés alapján egyenként és összességében elemezve kell megállapítani a tényállást. A Kúria az adóhatóság feladatává tette annak az ellentmondásnak a feloldását is, hogy a gazdasági eredményének eléréséhez a rendelkezésre álló erőforrás nem volt elegendő, tehát szükségképpen igénybe kellett vennie azokat a szolgáltatásokat, melyeket a számlák tartalmaztak.

A Kúria áttekintve a rendelkezésre álló bizonyítékokat arra az álláspontra jutott, hogy az alperesi következtetés a szolgáltatásnyújtó személyek körében téves. Ugyanis valamennyi dokumentum alátámasztja a felek közötti gazdasági események megtörténtét, azt, hogy a felperes munkaező kölcsönző cégek igénybe vételével biztosította tevékenysége végzését. Azt maga az alperes sem cáfolta, hogy ezek a cégek ilyen tevékenység végzésére feljogosított társaságok voltak, az általuk foglalkoztatott személyek bejelentésre kerültek és a felperesnél rendelkezésre állt olyan dokumentáció (jelenléti ívek, baleset-munkavédelmi oktatásról készült jegyzőkönyvek, oktatásra kötelezettek névsora) illetve a meghallgatott tanúk vallomásai is alátámasztották azt, hogy ezen társaságok biztosították a szükséges személyi létszámot. Az alperes és a bíróság is a számlakibocsátóknál fellépő adminisztrációs hiányosságokat a felperes terhére róta, jóllehet azokra sem rálátása, sem befolyása nem volt. Így nem vonható felelősségre azért, mert a felszámolók részére hiányosan kerültek átadásra iratok, vagy a számlakibocsátók nem teljesítették bevallási és befizetési kötelezettségeiket. Olyan körülmények kerültek terhére vonatkozóan értékelésre, amelyek az Európai Unió Bíróság által kialakított gyakorlat alapján tilalmazottak. Mindebből következően helytállóan érvelt a felperes felülvizsgálati kérelmében azzal, hogy a felperesi tudattartalom vizsgálata jogszabálysértően elmaradt.

A Kúria rámutatott arra, hogy az EUB gyakorlata nem tiltja az adólevonási jog megtagadását, hanem a nemzeti hatóság, bíróság feladatává teszi, hogy az EUB által kimunkált teszt alkalmazása útján győződjön meg az áfa levonási jog jogszerű gyakorlásáról.

E teszt lényege a következő három pontban foglalható össze:

- 1) a számla kibocsátója által elkövetett csalásokat vagy szabálytalanságokat megállapító adóhatóságnak – objektív körülmények alapján, és anélkül, hogy a számla címzettjét olyan ellenőrzésre köteleznék, amely nem feladata – kell bizonyítania, hogy e címzett tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy a levonási jog megalapozására hivatkozott ügylet áfa-csalás részét képezi. (lásd ebben az értelemben: Bonik-ítélet, C-285/11, EU:C:2012:774, 45. pont; LVK – 56 ítélet, C-643/11, EU:C:2013:55, 64. pont).
- 2) Adott esetben az áfa-levonási jogát gyakorolni kívánó adóalanytól az arról való meggyőződés érdekében ésszerűen elvárható intézkedések, hogy az általa teljesített ügyletekkel nem vesz részt az értékesítési láncban korábban eljáró gazdasági szereplő által elkövetett adócsalásban, alapvetően az adott ügy körülményeitől függenek (lásd: Mahagében és Dávid ítélet, C-80/11 és C-142/11, EU:C:2012:373, 59. pont; Jagiełło-végzés, C-33/13, EU:C:2014:184, 37. pont).
- 3) Az áfa-levonási jogát gyakorolni kívánó adóalanyt, amennyiben szabálytalanságra vagy csalásra utaló körülményekről van tudomása, kötelezhetik, hogy a megbízhatóságáról való meggyőződés érdekében tájékozódjon azon másik gazdasági szereplő felől, amelytől termékeket vagy szolgáltatásokat kíván beszerezni, az adóhatóság általános jelleggel nem követelheti meg ezen adóalanytól egyfelől, hogy az arról való meggyőződés érdekében, hogy a korábban teljesített ügyletekkel kapcsolatban nem történt szabálytalanság vagy csalás, ellenőrizze, hogy az e jog gyakorlásának alapjául szolgáló termékekre és szolgáltatásokra vonatkozó számla kibocsátója rendelkezik-e a szóban forgó termékekkel, és képes-e azok szállítására, illetőleg hogy hía bevallási- és fizetési kötelezettségének eleget tesz-e, vagy másfelől, hogy e vonatkozásban rendelkezzen iratokkal (lásd ebben az értelemben: Mahagében és Dávid ítélet, C-80/11 és C-142/11, EU:C:2012:373, 60. és 61. pont; Stroy trans ítélet, C-642/11, EU:C:2013:54, 49. pont);

Jagiello-végzés, C-33/13, EU:C:2014:184, 38. és 39. pont).

A Bíróság iránymutató döntéseiben foglaltak alapján került kidolgozásra az áfa levonási jog gyakorlása kapcsán követendő eljárás szempontjait megfogalmazó 5/2016. (IX.26.) KMK vélemény. Ennek 1. pontja mondja ki, hogy a tudattartalom vizsgálata szükségtelen, ha a felek közötti gazdasági esemény fiktív, de minden további esetben előírta annak vizsgálatát. Miután a Kúria megítélése szerint a felek között a számlákban foglalt gazdasági események létrejöttek, nem volt mellőzhető a már hivatkozott vélemény alapján a felperesi tudattartalom vizsgálata, melyet az adóhatóság eltérő jogi álláspontja miatt egyáltalán nem vizsgált.

Kiemelte azt is a Kúria, hogy a felperes által kimunkált műszaki becslés elfogadásával változatlanul nem került feloldásra az az ellentmondás, amit a Kúria a korábbi döntésével kifogásolt és ez is indokolta az új eljárás lefolytatásának szükségességét. Az új eljárásban az adóhatóságnak az Európai Unió Bíróságának tesztje és a KMK vélemény figyelembe vételével vizsgálnia kell a felperesi tudattartalmat és e körben az alperest terheli objektív körülmények alapján annak bizonyítása, hogy a felperes tudott vagy tudhatott az adókijátszás fennállásáról, és ezek mentén kell vizsgálni a számlákban foglalt munkaórák valóságosságát, illetve a költségek felmerülésének szükségességét.

Emberi jogi közlemények

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának magyar vonatkozású ítéletei

1. T. P. és A. T. Magyarország elleni ügye (37.871/14. és 73.986/14. sz. ügyek)²³

Az első kérelmező 1981-ben született, és 2006 novemberében ítélték első fokon tényleges életfogytig tartó szabadságvesztésre különös kegyetlenséggel elkövetett emberölésért és lőfegyverrel való visszaélésért. A második kérelmező 1985-ben született, és 2010 májusában ítélték első fokon tényleges életfogytig tartó szabadságvesztésre kétrendbeli emberölésért és lőfegyverrel való visszaélésért. Másodfokon mindkét ítéletet helybenhagyták; felülvizsgálati indítványukat, továbbá kegyelmi kérvényüket elutasították.

A kérelmezők – az Egyezmény 3. cikkére hivatkozással – állították, hogy még a Magyarországon 2015-ben hatályba léptetett új szabályozás ellenére is, amely biztosítja a tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés automatikus felülvizsgálatát 40 év után, a büntetésük embertelen és megalázó maradt, minthogy nincs reményük a szabadlábra helyezésre.

A Bíróság emlékeztetett: 2014 májusában, Magyar László Magyarország elleni ügyében²⁴ úgy találta, hogy az Egyezmény 3. cikkét megsértették, mivel az elnöki kegyelem – akkoriban az egyedüli lehetőség, hogy a tényleges életfogytig tartó szabadságvesztésre ítéltet szabadlábra helyezték – nem teszi lehetővé az életfogytig tartó szabadságvesztésre ítéltet számára, hogy tudják: mit kell tenniük, hogy szabadlábra helyezésüket megfontolják, és milyen feltételekkel kerülhet erre sor. A törvény nem biztosította az az életfogytig tartó szabadságvesztésre ítéltet változásának és a visszailleszkedés felé irányuló fejlődésüknek megfelelő átgondolását sem.

Annak érdekében, hogy megfeleljen az ügyben tett megállapításoknak, az Állam új szabályozást fogadott el, bevezetve az életfogytig tartó szabadságvesztés automatikus felülvizsgálatát – egy kötelező kegyelmi eljárást – miután az elítélt 40 évet letöltött a büntetéséből az elítélése után. A Bíróság azonban arra a következtetésre jutott, hogy az elítélteket 40 évig várakoztatni, mielőtt először elvárhatnák, hogy megfontolják a kegyelem megadását, túl hosszú. Valójában, egy ilyen időtartam, mint az életfogytig tartó szabadságvesztés felülvizsgálatára javasolt leghosszabb időtartam (25 év), miként azt a Vinter és mások Egyesült Királyság elleni ügyében²⁵ a Bíróság – összehasonlító és nemzetközi jogi egyetértés alapján megállapította. Egy ilyen elhúzódó várakozás kívül esik az elfogadható mozgástéren (mérlegelési jogkörön), amelyet az állam a büntető igazságszolgáltatás és elítélés területére eső kérdések eldöntésében élvez.

Továbbá, a Bíróság számos aggályt is kifejezett az új szabályozás által biztosított eljárás más elemei kapcsán is. Először is, noha az új szabályozás tárgyszerű, előre meghatározott előfeltételeket állít fel, amelyeket a Kegyelemi Tanácsnak figyelembe kell vennie, amikor arról dönt, hogy javasolja-e az életfogytig tartó szabadságvesztésre ítéltet kegyelemre, a köztársasági elnökre, aki minden egyes ügyben kimondja az utolsó szót a lehetséges kegyelmet illetően, ezek nem vonatkoznak. Más szóval, az új szabályozás nem kötelezi a köztársasági elnököt, hogy értékelje, vajon a további szabadságvesztés indokolt-e. Másodsor, az új szabályozás nem állít fel határidőt, amelyen belül a köztársasági elnöknek döntenie kell a kegyelmi kérvényről, és nem kötelezi arra, hogy döntését megindokolja, még akkor sem, ha az eltér a Kegyelemi Tanács javaslatától.

A Bíróság ezért nem volt meggyőződve arról, hogy a kérelmezők életfogytig tartó szabadságvesztése

²³ Az ítélet 2017. március 6-án vált véglegessé.

²⁴ 73.593/10. sz. ügy, I. Hírlevél V. évf. 11. szám, Az Emberi Jogok Európai Bíróságának magyar vonatkozású ítéletei, 2. szám alatt (31-32).

²⁵ 66.069/09, 130/10 and 3.896/10 sz. ügyek, I. Hírlevél IV. évf. 8. szám, Az Emberi Jogok Európai Bíróságának kiemelten fontos ítéletei, 4. szám alatt (46-47).

ügy tekinthető, mint amely biztosítja számukra a szabadlábba helyezés esélyét vagy a felülvizsgálat lehetőségét; ezzel összhangban az Egyezmény 3. cikkét megsértették.

A Bíróság úgy ítélte, hogy a jogsértés megállapítása önmagában igazságos elégtételt jelent a kérelmezők által elszenvedett bármilyen nemvagyoni kárra.

2. Szanyi Tibor Magyarország elleni ügye (35.493/13. sz. ügy)²⁶

A kérelmező országgyűlési képviselő és a legnagyobb ellenzéki párt, a Magyar Szocialista Párt tagja. A 2013. március 18-ai ülésnapon a kérelmező interpellált. Miután a felelős kormánytag válaszolt, a kérelmezőnek lehetősége volt a viszontválaszra. A kérelmező szerint – amit a Kormányzat sem vitatott – beszéde alatt számos megjegyzést tettek. Miután befejezte a beszédét, leült, és bal középső ujját a jobbikos képviselők felé mutatta. A Házelnök 2013 március 25-én fegyelmi eljárást indított a kérelmező ellen, és javasolta, hogy az Országgyűlés – az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 48. §-ának (3) bekezdése alapján – bírságolja meg 131.410,-forintra kirívóan sértő kifejezés használata miatt. Az Országgyűlés 2013. március 28-án a javaslatot elfogadta, jogorvoslati lehetőség biztosítása nélkül.

A kérelmező 2013. április 30-án – a Házsabály 90. §-a alapján – interpellációt nyújtott be a Házelnöknek, amelyet a nemzeti fejlesztési miniszternek címzett, és amely a trafik-pályázat nyertesait tartalmazó lista közzétételével volt kapcsolatos. A Házelnök 2013. május 6-án – a Házsabály 97. §-ának (4) bekezdése alapján – az interpellációt visszautasította amiatt, mert az olyan állításokat tartalmaz, amelyek sértik az Országgyűlés tekintélyét és elfogadhatatlanok egy demokratikusan működő rendszerben. A határozat ellen nem volt jogorvoslat. A kérelmező 2013. május 21-én újabb interpellációt nyújtott be ugyanazon témában. Az interpellációt a Házelnök 2013. május 27-én visszautasította, a korábbival azonos indokolással. A határozat ellen nem volt jogorvoslat.

A kérelmező – az Egyezmény 10. cikkére hivatkozással – sérelmezte, hogy megbírságolása és interpellációjának megtiltása megsértette a szabad véleménynyilvánításhoz való jogát, minthogy azok nem szolgáltak törvényes célt és aránytalanok voltak. Állította, hogy interpellációi elfogadhatatlanná nyilvánítása az Országgyűlés tekintélyének védelmében cenzúranak minősül és megfosztja az országgyűlési képviselőket attól a lehetőségtől, hogy közérdekű kérdésekben kifejtsek a véleményüket.

A Bíróság észlelte, hogy a kérelmezőt szankcióként pénzbírsággal sújtották egy nonverbális megnyilvánulása miatt. Ezenfelül megakadályozták abban, hogy előadja kívánt interpellációit. A Bíróság kiemelte, hogy a magyar jogban az interpelláció a képviselők joga arra, hogy a kormányzó többség figyelmét ellentmondásos kérdésekre hívják fel és magyarázatot követeljenek; és hogy az interpellációt 3+1 perces korlátozott időkeretben kell előadni. Ha a képviselő interpellálni szeretne, előre be kell nyújtania annak szövegét a Házelnökhöz, amely szöveg tartalmazza a vonatkozó tényeket és körülményeket. A Bíróság értelmezésében az interpelláció – a fentiekből következően – politikai beszéd, amelyet az Egyezmény 10. cikke minden kétséget kizáróan véd, amit lényegében a Kormányzat is elismert. Ebből következik, hogy a kérelmező szabad véleménynyilvánításhoz való jogába beavatkoztak.

A Bíróság észlelte, hogy a kifogásolt intézkedés (a pénzbírság) az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 48. § (3) bekezdésén és a Házsabály 97. § (4) bekezdésén alapult, azaz „törvényben meghatározott” volt. Az interpellációkkal kapcsolatban azonban a Bíróság észlelte, hogy egy interpelláció visszautasításának indokai pusztán formaiak, és nem állították, hogy a kérelmező esetében a formai feltételek nem teljesültek. A Bíróság ezt a körülményt az interpellációk megtiltása szükségességének vizsgálata során vette figyelembe. A Bíróság elfogadta, hogy az Egyezmény 10. cikkének 2. bekezdése értelmében a beavatkozás mások jogai védelmének és a rendezettség megőrzésének törvényes célját követte.

Miután utalt a szóban forgó kérdésre irányadó elveket tartalmazó ítélkezési gyakorlatára, a Bíróság

²⁶ Az ítélet 2017. március 6-án vált véglegessé.

hozzátette, hogy a 10. cikk azt nem tiltja önmagában, hogy a közzétételre vonatkozóan előzetes korlátozásokat írjanak elő. Ezt nemcsak az e rendelkezésben megjelenő „feltételek”, „korlátozások”, „megakadályoz” és „akadályozás” szavak támasztják alá, hanem a Bíróság korábbi ügyekben kifejtett álláspontja is. Másrészt, az előzetes korlátozásokban rejlő veszélyek olyan nagyok, hogy azok a legmondosabb vizsgálatot követelik a Bíróság részéről. Ez különösen így van, ha a sajtó érintett, mert az aktuális kérdéssel foglalkozó hírek „romlandó árunak” tekinthetők, amelyek közlésének – akár rövid ideig is tartó – késleltetése nagyon is megfoszthatja az adott hírt minden értékétől és érdekességétől. A Bíróság úgy ítélte, hogy bizonyos körülmények között a parlamenti interpelláció időszerősége hasonló fontossággal bír. Ezenfelül a magyar rendszerben az interpellációhoz való jog minden egyes országgyűlési képviselőt megillet. Fontos kisebbségi jognak minősül, amely egy demokrácia parlamenti működésében különleges védelmet igényel.

Ami a kérelmező 2013. március 18-i ülésen tanúsított magatartásáért kiszabott pénzbírságot illeti, a Bíróság úgy ítélte, hogy a beavatkozás egy büntetés alkalmazásában állt egy olyan eljárásban, ahol az eljárási garanciák, valamint a pártatlanság megjelenése nem voltak kielégítőek, még ha a kérelmező nem verbális véleménynyilvánítása különösen helytelen és vulgáris volt is. Ezzel kapcsolatban aggodalomra ad okot, hogy a Házelnöknek a kérelmezővel szembeni szankció alapját képező javaslata nem tartalmazta átlátható leírását sem a kifogásolt magatartásnak, sem körülmények mérlegelésének vagy a határozat részletes indokainak. A fegyelmi jogkörrel való visszaéléssel szembeni hatékony és megfelelő biztosítékok, a határozatokban a megfelelő indokolás, valamint a kérelmező meghallgatását lehetővé tévő parlamenti eljárás hiánya miatt ez a beavatkozás nem tekinthető az Egyezmény 10. cikke 2. pontja értelmében „szükségesnek egy demokratikus társadalomban”.

33. Az Államok – vagy valójában maguk az Országgyűlések – rendelkeznek hatáskörrel arra, hogy független módon szabályozzák a parlamenti beszéd idejét, helyét és módját; ennek megfelelően a Bíróság vizsgálatának korlátozottnak kell lennie. A Házelnök által gyakorolt fegyelmi felügyelet – elvben – fontos ellensúlyát képezi az országgyűlési képviselőket megillető kiváltságoknak. Ezzel ellentétben, az Államoknak nagyon korlátozott a jogköre a parlamenti beszéd tartalmának szabályozására. Bizonyos szabályozás mégis szükségesnek tekinthető annak érdekében, hogy megakadályozzák a véleménynyilvánítás olyan formáinak, mint az erőszakra való közvetlen vagy közvetett felhívás. Annak ellenőrzése tárgyában, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága biztosítva maradt-e, a Bíróság vizsgálatának ebben az összefüggésben szigorúbbnak kell lennie. Mindenesetre, a parlamenti mentelmi jog általánosan elismert szabálya alapján az Államok kiemelt védelmet biztosítanak a parlamentben elhangzó beszédeknek, azzal a következménnyel, hogy a Bíróság beavatkozására várhatóan ritkán lesz szükség. A Bíróság fontosnak tartja a parlamenti kisebbség védelmét a többség visszaéléseivel szemben, ezért különös gonddal vizsgál minden olyan intézkedést, amely láthatóan kizárólag vagy elsődlegesen az ellenzék hátrányára szolgál. A jelen esetben a beavatkozás kizárólag a parlamenti beszéd tartalmára vonatkozott, szűk mérlegelési jogkört hagyva az államnak – annál is inkább, mivel a tervezett interpellációk egyáltalán nem tartalmaztak erőszakra való felhívást. E beavatkozás arányosságának megítélése során a Bíróság a tervezett felszólalás jellegét a védeni kívánt törvényes céllal, a parlamenti rendre és a parlament tekintélyére gyakorolt hatásával, az alkalmazott eljárással, valamint a kiszabott szankciókkal összefüggésben vizsgálta.

A Kormányzat érvelésével szemben, miszerint a parlamenti beszéd nem esik a beszéd szokásos megítélése alá, mivel a képviselők különleges felelősségével jár, a Bíróság megismételte, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága különösen fontos az emberek választott képviselői számára, és az abba való beavatkozás csak nagyon nyomós érvekkel igazolható.

A Bíróság kiemelte, hogy a kérelmező, aki a parlamenti ellenzék tagja, a Kormány dohánykiskereskedelem újraszabályozására vonatkozó tervével kapcsolatos nézeteit kívánta kinyilvánítani. Interpellációi, amelyeket a Hárszabály vonatkozó szabálya szerinti terjesztett elő, egy kiemelt politikai jelentőségű közügyet érintettek, vagyis közvetlenül kapcsolódtak egy demokrácia működéséhez. A Bíróság ezen a ponton észrevételezte, hogy az interpelláció előterjesztése a képviselők törvényben meghatározott joga, és nem tartozik a Házelnök mérlegelési jogkörébe. Igaz: a kérelmezőt nem akadályozták meg, hogy a törvénytervezettel kapcsolatos álláspontját a végszavazás során kinyilvánítsa. Az interpellációk azonban a Kormánynak a törvénytervezet következményeiért fennálló felelősségével foglalkoztak; a bennük szereplő nézeteket nem lehet összehasonlítani az egyetértés

vagy egyet nem értés szavazatban kifejezett politikai aktusával. A két tervezett interpelláció letiltása olyan helyzetet teremtett, hogy a kérelmezőt ténylegesen megakadályozták a vitában való részvételben – egy olyan helyzetet, amelynek lényeges hatása van az országgyűlési képviselők választóik képviselétével kapcsolatos feladataira. Tekintettel a szóban forgó politikai megnyilvánulások fontosságára, csak nagyon súlyos okok igazolhatjuk, a parlamenti interpellációkba való beavatkozást, különösen, ha a beavatkozás egy olyan konkrét interpelláció előzetes megtiltása útján merül fel, amelyet egy képviselő egy folyamatban lévő vitában tervezett elmondani.

Megfontolva a kérelmező által az interpelláció-tervezetekben használt nyelvezetet, a Bíróság meggyőződött arról, hogy bár az interpellációk vitára ingerlő, esetenként durva, de mindenképpen meglehetősen polemizáló stílusban íródtak, ezek a szövegek ésszerűen nem tekinthetők olyannak, mint amelyek súlyos okokat szolgáltatnak a sérelmezett korlátozásokra, különösen mivel nem tartalmaznak semmilyen öncélú személyes becsmérlést. Ezzel együtt a második interpellációban szereplő obszcén kijelentések igencsak problematikusak – még akkor is, ha figyelembe vesszük, hogy a második interpelláció az első letiltására válaszul született. Az Egyezmény 10. cikk 2. bekezdésének alávetve, a véleménynyilvánítás szabadsága nemcsak azokra az „információkra” és „gondolatokra” alkalmazandó, amelyeket kedvezően fogadnak vagy nem sértőnek vagy közömbösnek tekintenek, de azokra is, amelyek sértik, megrázzák vagy felkavarják az Államot vagy a népesség egy részét. A kifejezés jellegének mérlegelése során a Bíróság úgy találta, hogy az Országgyűlésben kisebbségben lévő képviselők és pártok védelme is aggodalomra ad okot, és különleges súlyt kell tulajdonítani véleménynyilvánítási folyamatos joguk és a közvélemény e vélemények meghallgatásához való joga védelmének. Tekintettel a kisebbségi nézetek nyilvánosságának fontosságára, mint a demokráciától elválaszthatatlan funkcióra, ésszerű keretek között mozgásteret kell biztosítani a kisebbségi parlamenti képviselők részére nézeteik – akár durva nyelvezettel való – kifejtéséhez. A Bíróság mindazonáltal észlelte, hogy bár az interpellációk letiltásának indokolása ezt az elemet kifejezetten nem említette, a második szöveg tartalmazott néhány olyan, szexuális jelentéstartalmú kifejezést, amelyek a parlamenti viselkedés szempontjából aggályosak lehetnek.

A Bíróság kiemelte a kulturált magatartás fontosságát a parlamenten belül, és elismerte az alkotmányos intézmények iránti tisztelet jelentőségét egy demokratikus társadalomban. A Bíróságnak meg kell győződnie arról, hogy a hazai hatóságok olyan mércét alkalmaztak-e, amely összhangban áll az Egyezmény 10. cikkben foglalt elvekkel, és a releváns tények elfogadható értékelésére támaszkodtak. Tényleges hatásukat és mások jogainak megsértését illetően a Bíróság nem látja, hogyan tudták volna a kérelmező megnyilvánulásai megzavarni az Országgyűlés tényleges működését. A Kormányzat nem hozott fel kényszerítő indokokat a Házelnök által az Országgyűlés tekintélyének (amelyet állítólag a kormányzati politika ellen irányuló sértő vádaskodás megkérdőjelezett) megóvása érdekében alkalmazott intézkedés igazolására. Sőt a Házelnök határozata semmiféle magyarázatot nem adott erre. Nem lehet azt állítani: a Kormánynak kollektív politikai entitásként joga van arra, hogy ne bírálják durva kifejezésekkel – mindaddig, amíg nem bizonyított, hogy az ilyen bírálat a Kormány egyes tagjainak jogait érinti az Egyezmény 10. cikkével ellentétes módon. Ilyen személyes támadást azonban a jelen ügyben nem állítottak.

A Bíróság észlelte, hogy a tilalmat vita nélkül fogadták el, ami akkoriban semminemű védelmet nem biztosított az ellenzék tagjainak. Ezenfelül a Házelnök kifogásolt határozatai nem részletezték, még kevésbé adták indokát annak, hogy a tervezett interpellációk miért „sértik az Országgyűlés tekintélyét és elfogadhatatlanok egy demokratikus rendszerben”; szükségessé téve egy szankciót, ami ténylegesen megakadályozta a kérelmezőt az adott interpellációk elmondásában – ráadásul mindezt bármilyen eljárási biztosíték nélkül.

A Bíróság észlelte, hogy az előzetes rendreutasítás vagy figyelmeztetés – legalább egyszeri alkalommal – európai mérce a parlamenti fegyelem keretszabályaiban. A jelen ügyben azonban a cenzúrát közvetlenül gyakorolták anélkül, hogy bármilyen, kevésbé korlátozó intézkedést mérlegeltek volna. Ezen a ponton a Bíróság kiemelte, hogy a szankciók fokozatosságának elve, amelyre a Kormányzat hivatkozik, úgy tűnik, a jelen ügyben nem érvényesült.

Kiemelve, hogy az interpellációkat inkább stílusuk és tartalmuk miatt tiltották le, nem pedig a formai követelmények nem teljesítése miatt – ami úgy tűnik a visszautasítás egyedüli érvényes jogalapja –, a

Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy e beavatkozások nélkülöztek a kényszerítő okot, mivel nem bizonyították, hogy az Országgyűlés tekintélyéhez és rendjéhez fűződő érdekeket súlyosan érintették volna, és azt sem mutatták ki, hogy ezek az érdekek összevetve súlyosabbak, mint az ellenzék szabad véleménynyilvánításhoz való joga. Ezenkívül az eljárási garanciák és a pártatlanság megjelenésének garanciái sem voltak elégségesek. Ezért az Egyezmény 10. cikkének 2. bekezdése értelmében a beavatkozások nem tekinthetők „szükségesnek egy demokratikus társadalomban”. Ezzel összhangban az Egyezmény 10. cikkét megsértették.

A Bíróság úgy ítélte, hogy amennyiben a kérelmező megfizette a vele szemben kiszabott pénzbírságot, a Kormányzatnak viselnie kell a kérelmezőnél emiatt keletkezett vagyoni kárt az által, hogy visszafizeti a pénzbírság összegét a kérelmezőnek. Ezenfelül úgy ítélte, hogy a jogsértés megállapítása önmagában igazságos elégtétel a kérelmező által elszenvedett nem vagyoni kárért.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának kiemelten fontos ítéletei

1. Jarmet Üzerovics Nagmetov Oroszország elleni ügye (35589/08. sz. ügy)²⁷

A kérelmező fia, Murad Nagmetov 2006. április 25-én részt vett egy több száz fős, a helyi hivatalnokok korrupciója elleni mahacskalai tüntetésen. A tüntetést a hatóságok löfegyverekkel oszlatták fel. Murad Nagmetov egy könnygáz-gránáttól elszenvedett sérüléseibe belehalt. Ugyanazon a napon nyomozást indítottak emberölés és törvénytelen fegyverhasználat ügyében. A nyomozóhatóság 2007 februárjában a nyomozást felfüggesztette. 2009 decemberében folytatták a nyomozást, majd 2010. január 16-án ismét felfüggesztették. 2011 februárjában az eljáró ügyész megállapította, hogy a 2010. január 16-ai határozat törvénytelen, és elrendelte a nyomozás folytatását. Kiemelte különösen, hogy a nyomozás nem merítette ki a bűncselekmény körülményének megállapítására, a bizonyítékok összegyűjtésére vagy az áldozat halálát okozó fegyver azonosítását célzó eszközöket. Az ügyész úgy ítélte, hogy nem lehetetlen azonosítani a fegyvert, miként azt egy szakvélemény állítja, ha a megfelelő típusú töltényhüvelyek rendelkezésére állnak. Legutóbb, 2011 áprilisában a nyomozás ismét felfüggesztették.

A kérelmező – az Egyezmény 2. cikkére hivatkozással – sérelmezte, hogy fia, Murad olyan körülmények között halt meg, amelyek a halálos erőszak törvénytelen és túlzott mértékű használatára utalnak, és hogy nem folytattak le hatékony nyomozást.

A Bíróság a 2015. november 5-ei ítéletében kiemelte: az orosz Kormányzat elismerte, hogy Murad Nagmetov az Egyezmény 2. cikkében foglalt követelmények megsértésével halt meg. Különösen, a Kormányzat kijelentette, hogy az orosz törvényekkel ellentétes, hogy a könnygáz-gránátokat közvetlenül egy személyre lökik ki. A Bíróság nem talált okot arra, hogy ne értsen egyet ezzel az elemzéssel. Ezenkívül úgy ítélte, hogy a hatóságok nem tettek meg minden ésszerű és megvalósítható intézkedést a lövést leadó azonosítására és az eset összes körülményének megállapítására. A Nagykamara helyben hagyta a Kamara megállapításait, és megállapította, hogy az Egyezmény 2. cikkének anyagi jogi és eljárásjogi vetületét is megsértették.

A Kamara 2015. november 5-ei ítéletében úgy döntött, hogy a kérelmező javára kártérítést ítél meg, bár a megfelelő módon nem terjesztett elő igazságos elégtételre vonatkozó „igényt”. Ezt a döntését azzal indokolta, hogy utalt az Egyezmény megsértésének különösen súlyos jellegére, a belföldi kártalanítás hiányára és a Bíróság ítéletét követő gyors kártérítés megszerzésének bizonytalan kilátásaira. Helyénvalónak és szükségesnek ítélte ezért, hogy a kérelmező javára 50.000,-Euró nemvagyoni kártérítést ítéljen meg.

A Nagykamara először is megjegyezte, hogy a kérelmező a kérelem formanyomtatványában megemlíttette, hogy pénzbeli kártérítést kíván igénybe venni az Egyezmény – ideértve annak 2. cikkét is – megsértése miatt. Az általános elvek és a bevett gyakorlata fényében, a Bíróság úgy ítélte, hogy esetleges pénzbeli kártérítés iránti igény jelzése, ahogyan azt a Bíróság előtti eljárás kezdeti szakaszában kifejezték, a jelen ügyben nem minősül „igény”-nek a Bíróság Eljárási Szabályzatának

²⁷ Az ítéletet a Nagykamara hozta 2017. március 30-án; az ítélet végleges.

60. cikke értelmében, a Szabályzat 71. cikkének 1. bekezdésében foglaltakra tekintettel. A Bíróság kiemelte, hogy az Egyezmény 41. cikkében nem szerepel, hogy az igény fennállása előfeltétele lenne annak, hogy a Bíróság mérlegelési jogkörét gyakorolja. A Bíróság uralkodó gyakorlata, hogy rendszerint csak a ténylegesen elé terjesztett kérelmeket bírálja el és hivatalból nem vizsgálja, vajon a kérelmező elszenvedett-e más károkat. Néhány ritka esetben szükségesnek ítélte, hogy egy pénzbeli kártérítést ítéljen meg a nemvagyoni károk tekintetében, akkor is, ha ilyen igényt nem terjesztettek elő, vagy ha az igény elkésett. Más esetekben a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a jogsértés megállapítása elégséges igazságos elégtételnek minősül, és ennek megfelelően elutasította az előterjesztett igényeket. Végül a Bíróság hangsúlyozta, hogy különösen a nem vagyoni károkért megítélt igazságos elégtétel tekintetében a vezérlő elve a méltányosság. Ez magába foglal egy bizonyos mértékű rugalmasságot és annak tárgyilagos megítélését, hogy az ügy összes körülményére tekintettel mi az igazságos, tisztességes és okszerű.

A Bíróság emlékeztetett, hogy az Egyezmény 41. cikke ráruházta a hatáskört, hogy igazságos elégtételt adjon, és mérlegelési jogot enged a Bíróságnak, hogy döntsön ebben a kérdésben „ha szükséges”. E mérlegelési jogkör keretében dönthet a pénzbeli kártérítés megítéléséről vagy elutasításáról. A kérelmezőnek és képviselőjének tiszteletben kell tartania a Szabályzatban az igazságos elégtétel tárgyában található formai és tartalmi követelményeket, a kérelmezőre hátrányos következmények bekövetkezésének terhével. A képviselő a kérelmező nevében jár el, aki őt meghatalmazta. A képviselőről feltételezhető, hogy a kérelmező érdekében jár el. Ez rendszerint azzal jár, hogy a kérelmezőnek viselnie kell a hátrányos következményeket, amelyek a képviselőjének a Bíróság előtti magatartásából fakadhatnak. Ebből következik, hogy ha a képviselő elmulasztja előterjeszteni az igazságos elégtétel iránti igényt, ez főszabályként azzal jár, hogy a Bíróság nem ítéli azt meg.

A Bíróság azonban úgy ítélte meg, hogy miközben rendesen hivatalból nem fontolja meg az igazságos elégtétel kérdését, sem az Egyezmény, sem a nem zárják ki a 41. cikk szerinti mérlegelési jogkörének gyakorlását. A Bíróság továbbra is jogosult – észszerű és visszafogott módon – igazságos elégtételt adni az adott ügy kivételes körülményeiből adódó nemvagyoni kárra tekintettel akkor is, ha az igényt nem terjesztették elő a Bíróság Eljárási Szabályzatának megfelelően. Ha a Bíróság elképzelhetőnek tarthassa a megfelelően előterjesztett igény hiányában a nemvagyoni károk tekintetében az igazságos elégtétel adását, először számos előfeltétel teljesüléséről kell megbizonyosodnia. A Bíróság ezért különleges jelentőséget tulajdonít azoknak a jelzéseknek, amelyek egyértelműen mutatják, hogy a kérelmező kifejezte abbéli kívánságát, hogy az Egyezmény megsértésének elismerésén felül pénzbeli kártérítést is kapjon. Meg kell továbbá győződnie arról, hogy okozati összefüggés van a jogsértés és az Egyezmény megsértéséből eredő nemvagyoni kár között. A Bíróság ezután megvizsgálja, hogy van-e a kártérítés megítélésének kényszerítő indoka annak ellenére, hogy a kérelmező nem tartotta be a Bíróság Eljárási Szabályzata 60. cikkének követelményeit. A Bíróság továbbá megvizsgálja, hogy van-e észszerű kilátás arra, hogy a kérelmező az Egyezmény 41. cikke értelmében vett megfelelő „orvoslást” kapjon nemzeti szinten.

A jelen ügyben a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a kérelmező az Egyezmény 2. cikkének megsértéséből eredő nem vagyoni károkat szenvedett el, és hogy okozati összefüggés volt a jogsértés és a kár között. A nem vagyoni kár az erkölcsi szenvedés és szorongás miatt fennállt, amelyet a fia elleni törvénytelen és indokolatlan halálos erőszak alkalmazása és ennek az ügynek befejezetlen kivizsgálása okozott. Bár a kérelmező egyértelműen kijelentette, hogy az Egyezmény megsértésének elismerése mellett kívánta és továbbra is kívánja a pénzbeli kártérítést, a Bíróság kiemelte, hogy a jelen ügyben a kérelmező képviselője nem nyújtott be igazságos elégtétel iránti igényt a Kamara előtti eljárásban. A jelen ügy sajátos körülményei között a Bíróság nem volt hajlandó arra a következtetésre jutni, hogy a kérelmezőnek viselnie kell a képviselője ilyen mulasztásának hátrányos következményeit.

A Kamara értékelését helyben hagyva, a Nagykamara arra a következtetésre jutott, hogy az ügy az Egyezmény különösen súlyos megsértést fedte fel. A Bíróság úgy ítélte, hogy a jelen ügyben az Egyezmény 2. cikke anyagi jogi és eljárási vetülete megsértésének megállapítása önmagában nem minősül elegendő igazságos elégtételnek. A szóban forgó jogsértések súlyossága és hatása, valamint a jogsértés általános összefüggései, különösen az állami tisztviselő által okozott halál hosszadalmas és hiányos kivizsgálása, az igazságos elégtétel megítélésével együtt szóltak.

A Bíróság kiemelte, hogy a kérelmező nem kapott semmilyen jogorvoslatot, például pénzbeli kártérítést a megállapított jogsértések alapjául szolgáló tényekkel kapcsolatban. A Kormányzat sem sugallta, hogy a kérelmező számára elérhetőek lennének olyan hazai jogorvoslati lehetőségek, amelyek a sérelem orvoslásának észszerű lehetőségét nyújtják, különösen olyan jogorvoslati lehetőségek, amelyek a Bíróság Egyezmény megsértését megállapító ítéletét követően indíthatók pénzbeli kártérítés követelése iránt. Az ügy irataiból származó okiratok azt mutatták, hogy a nyomozás 2011 óta fel van függesztve, így a kérelmező feljelentésének érdemére vonatkozóan nem született végleges hazai döntés. Bár úgy tűnik, a Bíróság ítéletét követően, az orosz Be. alkalmazása lehetővé tenné a nyomozás folytatását, a Bíróság kiemelte, hogy az érintett események óta több mint kilenc év telt el, ami veszélyeztetne bármilyen esetleges orvoslást nyújtó intézkedést. Mindezek alapján a Bíróság semmilyen utalást sem talált arra (és a Kormányzat sem érvelt másként), hogy a hazai jog lehetővé tenne észszerű időn belül a sérelem megfelelő orvoslásának követelését és megítélését.

A Bíróság úgy ítélte meg, hogy a jelen ügy olyan rendkívüli körülményeket tárt fel, amelyek a megfelelően előterjesztett igény hiánya ellenére megkövetelik az igazságos elégtétel megítélését a nemvagyoni károk tekintetében.

A Bíróság a kérelmező javára 50.000,-Euro nemvagyoni kártérítést ítelt meg.

A Kúria emberi jogi vonatkozású iránymutatásai

Közigazgatási ügyszak

1/2017.(III.27.) KMK vélemény a gyülekezési jog bíróságokat érintő gyakorlásának egyes kérdéseiről

A gyülekezési jogról szóló 1989. évi III. törvény 8. § (1) bekezdésének alkalmazásakor – a rendezvények rendjének biztosításával kapcsolatos rendőri feladatokról szóló 15/1990. (V. 14.) BM rendelet 4. § (5) bekezdésében foglaltakra tekintettel – a bíróságnak vizsgálnia kell a bíróság zavartalan működésének garantálásáért felelős bírósági vezető nyilatkozatát.

A közforgalom számára nyitva álló bírósági épület nem tartozik a gyülekezési jogról szóló 1989. évi III. törvény 15. § a) pontjának hatálya alá.

A bíróság zavartalan működésének súlyos veszélyeztetését jelentheti az a tervezett gyülekezés, amely a bejelentés szerinti célját tekintve összefüggésbe hozható egyedileg azonosítható, folyamatban lévő peres eljárással, tervezett időpontja a kitűzött tárgyalás vagy nyilvánosságra hozott bírói tanácskozás időpontjával megegyezik, valamint tervezett helyszíne a bíróság épületének közvetlen környéke.

A Kúria emberi jogi vonatkozású határozatai

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Kiadja: A Kúria Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Iroda

Felelős szerkesztő: Dr. Pomeisl András József

Szerkesztőbizottság: Dr. Kovács András, Dr. Molnár Gábor, Dr. Osztovits András, Dr. Simonné Dr. Gombos Katalin

Munkatárs: Dr. Kiss Nikolett Zsuzsanna; Dr. Tancsik Annamária

Figyelem! A jelen hírlevélben közölt anyagok nem tekinthetők a Kúria hivatalos állásfoglalásának, hivatalos fordításnak illetve hivatalos közlésnek, csupán a tájékoztatást és figyelemfelkeltést célozzák, ezért azokra jogokat alapítani nem lehet.